

மனங்கலம்

- சிறுகளைத்தொகுப்பு -

ஆக்கம்

தஞ்சூ. மு. நவராஜா (அந்திர)

வெளியீடு

கோரணைப்பற்றி பிரதேச செயலக கலாசாரப் பேரவை

மணற்முகம்

திரு. மு. தவராஜர்

அதிபர்

மட/வாழைச் சேனை இந்துக் கல்லூரி
வாழைச் சேனை

வெளியீடு

கலாசாரப் பேரவை

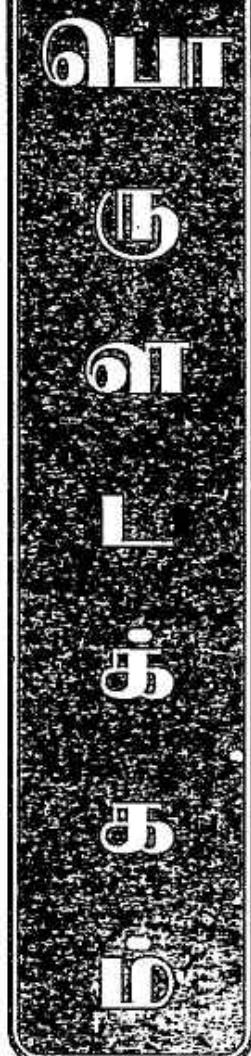
பிரதேச செயலகம்

கோறணப்பற்று

வாழைச் சேனை

நூல் பதிப்பு தரவுகள்

நூல்	:- மறைமுகம் - சிறுகதைத் தொகுப்பு
ஆசிரியர்	:- திரு.மு.தவராஜா(அதிபர்) மட்டு வாழைச்சேனை இந்துக்கல்லூரி வாழைச்சேனை
உரிமை	:- ஆசிரியர்
முதற்பதிப்பு	:- ஏப்ரல் - 2003
நூலின் அளவு	:- 1/ 8
பக்கங்கள்	:- 36 + VII
கடதாசி	:- 80 கிராம் வெள்ளை அச்சடித்தல்.
அச்சுப்பதிப்பு	:- மறுதோண்றி (ஒப்பெசற்)
அச்சகம்	:- @ இ-ரெக் மறுதோண்றி அச்சகம் 28,பார் வீதி, மட்டக்களப்பு 077-7072713
அட்டைப்படம்	:- செல்வன் ச. நிர்மலவாசன். கணபதிப்பிள்ளைநகர், சென்னை
விலை	:- ரூபா.20.00
பிரதிகள்	:- 250
வெளியீடு	:- கலாசாரப் பேரவை பிரதேச செயலகம் கோற்றைப்பற்று வாழைச்சேனை.

விடயம்

பக்கம்

01. வெளியீட்டுரை	IV
02. அணிந்துரை	V
03. முன்னுரை	VII
04. சிறுகதைகள்	
1. யாழிலி	01
2. பரசிக்குடாப்பாலை	04
3. அரியம்	09
4. அறவி	12
5. மாண் இறைச்சி	16
6. கல்குடாக் கடல்	20
7. குயிலி	23
8. தாஜ்மஹால்	27
9. பேய்ப்பனங்காய்	29
10. இதிகாச படைப்பு	32

வெளியீட்டுரை

இலக்கிய ஆர்வலரும் சிறுகதைப்படைப்பில் மிகுந்த ஊக்கத்துடன் செயற்பட்டு வருபவருமான மட்டும் வாழைச்சேனை இந்துக் கல்லூரி அதிபர் முதவராஜா இச் சமூகத்திலேயே பிறந்து இம்மண்ணில் வளர்ந்து இம்மக்களின் வரலாற்று ரீதியான வேதனைகளையும் அவலங்களையும் பற்றிய நிறைவான பிரக்ஞை கொண்ட அவரின் கண்ணி முயற் சியாக வெளிவரும் இச்சிறுகதைத்தொகுப்பு ஈழத்து சிறுகதை மரபில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திற்கு கோறளைப்பற்று பிரதேச ரீதியாக வளம் சேர்க்கும் என்பது எமது கணிப்பாகும்.

எமது பிரதேசத்தின் கலைஞர்களினால் வெளிக் கொணரப்பட்ட கலைவடிவ அளவு அதன் பரிமாணம் என்பனவற்றில் ஒர் ஆரோக்கியமான குழ்நிலையினை ஏற்படுத்தும் வகையில் எதிர்வரும் காலங்களில் எமது பிரதேச செயலக கலாசாரப் பேரவை இப்பிரதேசத்திலிருந்து வெளிக்கொணரப்பட்ட சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரைகள் நாடகப்பிரதியாக்கங்கள் நாட்டுக்கூத்து பிரதியாக்கங்களை தொகுத்து வெளியிட எண்ணியுள்ளது.

இவ் எண்ணத்தின் முடுக்கி விடப்பட்ட ஆரம்ப முயற்சியே இவ் வெளியீடு இது கோறளைப்பற்று வாழ் கலைஞர்களின் கலைப்பயணத்தின் ஆரம்பநிலையே தவிர நிறைவு நிலை இல்லை எனலாம்.

இவ் வெளியீட்டுக்கு உதவிய பாடசாலை அதிபர்கள், கிராமசேவை உத்தியோகத்தர்கள், சமூர்த்தி உத்தியோகத்தர்கள் பிரதேச செயலக உள்ளக வெளிக்கள் பணியாளர்களுக்கு எனது நன்றிகளை தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

திரு.செ.புண்ணியழுர்த்தி,
கலாசாரப்பேரவைவத்திலைவரும் பிரதேசசெயலாளரும்,
பிரதேச செயலககலாசாரப்பேரவை,
பிரதேச செயலகம்
கோறளைப்பற்று,
வாழைச்சேனை.

அணிந்துரை

ஆய்வாளரென்றவிதத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிப் போக்கினைப் பெறவிட்டாக கவனித்து வருகின்ற எனக்கு இத் தொகுப்பின் வரவு மகிழ்ச்சி தருகின்றது! அதற்கு காரணமுள்ளது.

சிறுகதைகளின் உள்ளடக்கத்தினை மட்டுமே முதன்மைப்படுத்தி சிறுகதைகள் ஆய்வு செய்ய முற்படுகின்ற நிலைமை பொதுவாக ஈழத்துத் தமிழ் ஆய்வுலகில் நிலவில் வருகின்றது. அவ்வாறு நோக்கும் போது கூட இத்தொகுப்பில் உள்ள படைப்புக்கள் கவனத்திற்குரியவாகின்றன. இத் தொகுப்பில் உள்ள 10 சிறுகதைகளுள் நான்கு (குயிலி, பேய்ப்பளங்காய், கல்குடா கடல், ஆவி) ஈழத்தின் போர்க்கால வாழ்வின் அவலங்களை பதிவு செய்கின்றன.

ஏனைய சிறுகதைகள் இன்றைய சமூகத்தின் - குடும்பம் (யாழினி) பாடசாலை (அரியம்) வியாபார உலகம் (இதிகாசத் தேவீக்கள்) என்னவற்றில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றங்களைப் பற்றி கூறி எம்மை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கின்றன. எனினும் எனக்கு மகிழ்ச்சி தரும் விடயங்கள் மேற்கூறியவற்றுள் உள்ளடக்கம் சார்ந்தது மட்டுமேன்று. சமகால பெரும்பாலான சிறுகதை தொகுப்புக்கள் காணமுடியாத சிறப்புக்கள் வெளிப்படுகின்றன.

அவற்றிலொன்று - இத் தொகுப்பின் தலைப்பு ஆகும் - கூறவரும் விடயத்தினை வெளிப்படையாகவோ பிரச்சார பாங்கிலோ கூற முற்படாமல் மறைமுகமாக கூற முற்பட்டுள்ளமையாகும். நல்ல சிறுகதையொன்றின் சிறப்பம் சங்களுளொன்று இது அவ்விதத்தில் இத்தொகுப்பில் உள்ள படைப்புக்கள் எமது கவனத்தை ஈர்ந்து நிற்கின்றன.

மற்றொரு சிறப்பு சில சிறு கதைகளின் 'கதைச் சொல்லும் முறையில், எடுத்துரைப்பு முறையில் (Narration) காணப்படும். ஆரோக்கியமான மாற்றமாகும். மட்டக்களப்பு சார்ந்த உமா வரத ராஜாவின் 'அரசனின் வருகை'யும் திரேசாவின் 'கபாலபதியும்' அமர்தா ஏயெழின் மந்திரச் சேவல்கள் - விலங்குகள் என்பவும் அத்தகையானவே இவ்விதத்தில் இத் தொகுப்பில் உள்ள ஆவி இதிகாசத் தேவீக்கள் என்பனவும் ஒரளவு வித்தியாசமான எடுத்துரைப்பு முறைமை காரணமாக பாராட்டுக்குரியனவாகின்றன.

ஆக, மேற்கூறிய இரு அம்சங்களிலும் இத்தொகுப்பின் ஆசிரியரான திரு. மு. தவராஜா என்பவர் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தின் எதிர்கால கவனிப்புக்குரிய எழுத்தாளர் ஒருவர் குடிபுகுந்திருப்பதனை உணர்த்தி நிற்கின்றன. என்பதில் எனக்கு சந்தேகம் இல்லை. எனவே அன்னாரின் தேடலும் ஆளுமையிலும் ஆற்றலும் மென்மேலும் கூட்ட விட வாழ்த்துகின்றேன்.

அனைத்தையும் விட 'அரசன் எவ் வழி குடிமகள் அவ்வழி' என்பார்கள். அவ்வழியின் பாடசாலை ஒன்றின் அதிபரான இவரது எழுத்துலக நாட்டம் இத்தகைய முயற்சி, பாடசாலையின் ஏனைய ஆசிரியர்களிலும். ஆசிரியர்களினாலும் மாணாக்கருக்கும் உத்வேகத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றேன்

கலாநிதி செ.யோகராசா, தலைவர்,
மொழித்துறை, கிழக்கு பல்கலைக்கழகம்,
வந்தாறுமுலை, செங்கலடி.
ஏப்ரல் - 2003

எணிந்துரை

வேதப் பொருளை விளக்குவதற்கான புராணங்கள் உருவாகின்றன. அதே போல் விளங்க முடியாத மனித நடத்தைகளின் மறுபக்கத்தை வெளிக்காட்டுவதற்காக சிறுக்கதை நாவல் இலக்கியங்கள் தோற்றும் பெற்றன. நாவல்கள் நீண்டனவாகவும் பலபக்கங்களை கொண்டனவாகவும் அமையப்பெறுவன். மனித நடத்தையின் பல பாகங்களை சங்கிலிக் கோரவையாக காட்டுவன். சிறுக்கதைகள் குறித்த சில மனித நடத்தைகளை தெளிவாக படம் பிடித்துக் காட்டுவன். அதுமட்டுமல்ல எளிதில் விளங்கிக் கொள்ள கூடியனவாகவும் எல்லாத் தரப்பினரிடையேயும் பிரபல்யம் பெற்றும் விளங்குவன்.

இன்று இந்திய நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படும் பல இந்தியச் சரக்குகள் இந்திய சமூகத்தின் வெளிப்பாட்டினை காட்டுவனவாகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன. எமது சமூக வெளிப்பாடுகளையும் அநீதிகளையும் காட்டும் சிறுக்கதை இலக்கியங்கள் மிக மிகக்குறைவாகவே உள்ளன. இதற்கு பல காரணங்கள் இருக்கலாம். அச்சு வடிவமைத்தல் செலவினம் சமூக வரவேற்பு இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நூக்க கர்த்தாக்களின் முயற்சி என இத்யாதி.... இத்யாதி

இங்கு திரு. எம். தவராஜா அந்தீபரின்-முயற்சி கனிவோடு வரவேற்புக்குரியதாகும். இவர் இளம் கதாசிரியனாக, புயலாக அன்றி பூத்தென்றலாக உலவப் புறப்பட்ட கண்ணி முயற்சியாளன். இன்றைய எமது சமுத்தமிழனின் மாண்பதை சரிகைச் சமுத்திரத்தில் சில துளிகளை தமது சிறுக்கதை தொகுப்பாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

போர் ஒய்ந்து அமைதி திரும்பியுள்ள இன்றைய வேளையில் போர் மேகங்கள் கருக்கொண்ட காலத்தில் தமிழருக்கு நிகழ்ந்த அநியாயங்கள் அரசு பயங்கரவாதம் என்பவற்றை, பேய்ப்பனங்காய், ஆவி போன்ற சிறுக்கதைகள் மூலம் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். நிலக் கண்ணிவெடி அபாயம் இன்று வடக்குக்கிழக்கில் அச்சுறுத்தலாக உள்ளது இதை மிக ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் உருவகித்து ஆவி என்னும் சிறுக்கதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேலும் பாசிக்குடா இலங்கையின் உல்லாச பயணக்கைத்தொழிலின் உறைவிடம் அதன் பழைய நிலை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு தெரியாது. இதனை பாசிக்குடா பாலை தெரியப்படுத்துவது வரலாற்றுப் பதிவாக உள்ளது. கிராமிய சமூகத்தில் பல அடக்கு முறைகளும் சமூக கட்டுப்பாடுகளும் சமூக அழுத்தங்களாக விளங்கின. இதைக் குறியீட்டுப் பாங்கில் வெளிப்படுத்தும் கதை தாஜ்மஹால் மனித வாழ்க்கைச் சக்கரத்தில் ஆண் பெண் உறவு வண்டிச்சக்கரங்களாக அமையும் போதுதான் குடும்ப வாழ்வு சிறக்கும் என்னும் கருவையாழிவி சிறுக்கதை மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கதையாசியர்.

அரியம் சிறு கதை மூலம் மாணவர் ஒழுக்கம் பின்னோக்கி நடைபோடுகின்றது என்பதையும் அனுபவம் நல்லாசிரியன் என்பதை மான் இறைச்சி எனும் சிறுக்கதையூடாக சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பெண்மை என்பது அன்பு கருணை தாய்மை பொறுமை வலிமை என்னும் அளிகலன்களின் உறைவிடமாக விளங்க வேண்டும் என்னக்கருக்களை குயிலி சிறுக்கதை மூலம் ஆசிரியர் சித்தரிக்கின்றார். அறிவியல் தேடலாக இதிகாச தேங்க்கள் சிறுக்கதை தீட்டப்பட்டுள்ளது. தேங்க்களின் விந்தை வாழ்வு, போலித்தேன் வியாபாரிகளின் சித்து விளையாட்டுக்கள் போன்ற கருத்துக்களை படிப்பிளையாக இக்கதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

நல்லாசியரனாக, அதிபராக, கல்விச் சிந்தனையாளராக, சமூக திருத்துள்ளாக விளங்கும் இவ்வாசிரியர் திரு.மு.தவராஜா சிறுக்கதை எழுத்தாளனாகவும் வெளிப்பட்டு தன் சிறுக்கதை இலக்கிய உலகில் தன் பாதச் சுவடுகளை பதித்துள்ளார். இவரது இம் முயற்சியை வரவேற்பதோடு நின்றுவிடாமல் அல்லது குற்றம் எனும் குறுந்தடி கொண்டு தட்டிப் பணித்து விடாமல் தட்டிக் கொடுத்து ஊக்கிலிக்க வேண்டிய பொறுப்பு சமுத்தமிழ் சான்றோரதும் சமூகத்தினரதும் தலையாய் கடமை.

திருமதி. சி. கணேசலிங்கம்,
விரிவுரையாளர்,
அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை,
மட்டக்களப்பு.

முன்னுரை

மறைமுகம் என்னும் சிறுகதை தொகுப்பு இம்மண்ணின் வரலாற்று ரீதியான வேதனைகளையும் அவலங்களையும் காலத்துக்கு காலம் அவதானித்து அறுவடை செய்த தொகுப்பே எனலாம்.

வேலை அழுத்தங்கள் நிமிர்த்தம் கிடைக்கின்ற நேரங்களில் ஆக்கிய இப்படைப்புக்கள் தற்போது முழுவடிவம் பெற்றுள்ளது. வடிவம் தந்த கோறளைப்பற்று பிரதேச செயலக காலாசாரப்பேரவையின் தலைவர் திரு. செ.புண்ணியழுர்த்தி ஜயா அவர்களுக்கும் அணிந்துரை வழங்கிய திரு.செ.யோகராசா தலைவர் மொழித்துறை கிழக்கு பல்கலைக்கழகம் வந்தாறு முலை செங்கலடி அவர்கட்டும் சகல வழிகளிலும் துணை நின்ற கோறளைப்பற்று பிரதேச செயலக கலாசார உத்தியோகத்தினருக்கும் எனது நன்றிகள்.

திரு.மு.தவராஜா
அதிபர்,
மட்/வாழைச்சேனை இந்துக்கல்லூரி,
வாழைச்சேனை.

யாழீ

யாழீ அவளது செல்லப் பெயர். நல்ல தேஜீஸ். கட்டுக்குலையாத அமைப்பு. நான்கு குழந்தைகளின் தாயான் பின்பும் அந்த உடல் வாகு ஆண்டவன் கொடுத்த வரம்.

சிறிய புன்முறீவலுடன் அவளின் குரல் தெளிவாக, ஆனால் மெதுவாக ஓலித்தது. “ம.....ம்... எங்க சொல்லுங்க! என்னப் பார்த்துச் சொல்லுங்க!...ம... ஏன் சொல்ல மாட்டங்க.” நந்தனை அவள் பார்த்தபடியே நின்றாள். நிலை குலைந்த நந்தன் தலை குனிந்து மெதுவாகச் சொன்னான் “நான் ஏன் இந்த உலகத்தில் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் அழக்கடி நினைக்கிறேன்” அவள் தொடர்ந்தான் “என்னுடைய முயற்சியில் தனித்து நின்றுதானே குருவி சேர்க்கிறாப்போல கொஞ்சம் கொஞ்சம் சேர்த்துத்தானே இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறோம்.”

“ஆ.... ஆஹா..... அப்படியா அப்ப நான் ஒன்றுமே இல்லையா? அப்ப சரி.... என்னத் தனியேவிட்டுப் பார்க்கிறீங்களா?” என்ற யாழீவைத் திரை போட்ட கண்களால் பார்த்தான் நந்தன். யாழீ தொடர்ந்தாள் “இதோ பாருங்க நான் உங்க பின்னால மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்ததால்தானே உங்கட வாழுக்கையாளர்கள் எல்லோருமே நாள் தவறாமல் ஒழுங்காகக் காசையெல்லாம் தருகிறார்கள் என்று நீங்க சொல்லலையா? என்ற முகத்தப் பார்த்து, இல்லை என்று சொல்லுங்க பார்ப்பம்” என்றாள். நந்தன் காதைச் சொறிந்தான்.

அவளுடைய ராசி திருமணத்தின் பின்பு காசு புரண்டது. பேரியதொருவீடு கட்டிமுழுத்தார்கள். சமூக அந்தஸ்ததும் ஓரளவு கிட்டியது. வியாபாரம் சூடுபிடித்தது. வீடு கலகலப்பாகியது.

வீட்டின்முன் அழகிய பூந்தோட்டம் ஒன்றை யாழா அமைத்தாள். கணவனுக்குச் சமைப்பது பிள்ளைகளைப் பராமரிப்பது பூந்தோட்டம் அழகு படுத்துவது என வாழ்ந்தாள். சில காலம் செல்ல வீட்டிற்கு வியாபாரம் சம்பந்தமாகப் பலரும் வரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நந்தன் வெளியூர் செல்லும் நேரங்களில் வரும் வாடிக்கையாளர்களுக்காக பிரத்தியோகமான வட்வடிவானதொரு கொட்டிலை அமைத்தாள் யாழா. கொட்டிலைச் சுற்றியிருந்த அழகிய குறோட்டன் செடிகளும், தென்னை மரங்களின் நிழலும், திராட்சைக் கொடிகளும் மாலை வேளைகளில் வனப்பான குழல் ஒன்றை உருவாக்கித் தந்தது.

யாழாவின் கைவண்ணம் வரும் வாடிக்கையாளர்களின் வாழ்த்துக்களைப் பெறத் தவறவில்லை. மாளிகையின் ராணி போல் அவள் இருந்தாள். வெளியில் செல்வதில்லை, வெயில் இல்லை, நான்கு குழந்தைகளின் பின்பும் அவள் மிகவும் அழகியாகவே இருந்தாள். வீட்டின் பராமரிப்பும் அவளை உயர்த்திக் காட்டியது. நந்தனை விடவும் கவர்ச்சிமிக்க வாடிக்கையாளர்களும் அங்கு வந்து சென்றனர். பூந்தோட்டத்தில் இருந்த கொட்டிலில் ஆறு அமர இருந்து யாழாவும் அவர்களை சளைக்காமல் ஆதரிப்பாள்.

இப்பொழுது யாழாவுக்கு நந்தன் இல்லாமலேயே வாழ முடிந்தது. தேவையான அத்தனையும் வீடுதேடி வந்தன.

நந்தனுக்கும் யாழாவுக்கும் வாடிக்கையாளர்களிடம் இருந்து பணம் தேடி வந்தது. பிள்ளைகள் பாடசாலைகளில் கற்கின்றார்கள். குழந்தைகள் இவளுடைய அழகுதான். நந்தனுக்கு பிள்ளைகளின் கவலைதான் பெரிதாக இருந்தது. அதுமட்டுமல்ல அவர்களின் எதிர்கால வாழ்வுக்கு அத்திவாரம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் வேளையில்..... அவன் நிதானமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தான்.

“சரி ஒன்று சொல்லட்டுமா யாழா” என்றான் நந்தன். “என்ன என்ன!: விரைவாகச் சொல்லுங்கோ உங்களது முடிவில்தான் நமது இருவரது எதிர்காலமும் தங்கியுள்ளது. அதற்காகவேதான் காத்திருக்கிறேன்” என்றாள் யாழா.

“கஸ்டமான விடயம்தான் ஆனால் வியாபார உலகத்தில் இது ஏற்க வேண்டியதாகவும் மாறிப்போச்சு. என்னமோ யாழா இங்கு, அதுதான், இந்த வீட்டில் பிள்ளைகள் பிள்ளைகளாக வளர்ன்றும். என்ன சரியா? என்னுடைய பிள்ளைகள் கொஞ்சக் காலமாவது நன்றாக வளர்ட்டும்”

“குழந்தைகளை இப்ப நீங்களே பார்க்கிறீங்க. காசைப் புரட்டாப் போதும். நாம கண்டாவுக்குப் போயிட்டா நம்ம குழந்தைகளை அரசாங்கமே பார்த்துக் கொள்ளும். உங்களுக்குத் தெரியுமா? ரீச்சர் அடித்தாலும் தாய் அடித்தாலும்கண்டாவில் ஒன்று தான். இரண்டு பேருமே கம்பிதான் என்னும் அவ்வளவு சுதந்திரம். நீங்க வியாபாரத்தக்கவனிங்கோ நான் மற்றதெல்லாம் பார்த்துக் கொள்வேன் யாழா தொடர்ந்தாள்.

கொஞ்சக் காலம் இப்படிப் பேரன பிறகு எல்லாம் சரி வந்திரும். நீங்க கவலைப்படாமப் போங்க, இப்ப அங்க உங்களுடைய கொள்முதல் சரக்கு வந்திருக்கும், இல்லையா? என்று அவனைத் தட்டிக்கொடுத்தாள் யாழா.

அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவளின் பிள்ளைகள் ரீவி பார்க்கிறார்கள். ஆலோசனைக்காக தோழியிடம் செல்கிறாள் யாழா.

- முற்றும் -

பாசிக்குடாப் பாலை

தீவெப்பு, கொலை, கொள்ளள. தமிழ் வர்த்தகர்கள் வேறாக விற்பனை நிலையத்தை தயாரித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளை. சமாதானம் பற்றிப் பேசும் இவ்வேளையில், வாழைச்சேனை நிகழ்வு நியாயமானதா இல்லையா என்பலரும் பலவாறு பேசுகிறார்கள். முடிவு எல்லோராலும் ஏதோரு வகையான சுயநலம் கட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

மறுபுறத்தில் பாசிக்குடா இரவு பகல் என்றில்லாமல் நிரம்பி வழிகின்றது. பொலநறுவையில் இருந்து பாசிக்குடாவிற் கு நேரடி பஸ் சேவை தொடங்கப்பட்டுள்ளது. மதுபோதையில் வாரம் ஒரு பிரேதம் தரும் பாசிக்குடா எனவும் பத்திரிக்கைச் செய்தி இப்போது வருவது வழக்கம். முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியில் எதிர்கால ஏகாந்தத்தைப்பற்றியும் சிலர் சிந்திக்கத் தவறவில்லை.

இவ்வாறானதோரு நிலையில் பாசிக்குடாக் கடற்கரையிலுள்ள பாலைமரமொன்று இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு உள்ள ஒரு சூழலை நமக்கு தருகின்றது.

இப்போது எனக்கு இரவும் பகலும் கிராக்கி வந்துவிட்டது. தமிழ் வேப்பை மரத்திற்கும் அப்படித்தான், ஆனால் புதிய மிலேனியத்தின் முதல் கோடையில் இருந்த ஒரு நிலையினை உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகின்றேன். இவ்வாறு பாலைமரம் தனது கதையினை ஆரம்பிக்கிறது.

அப்பா எங்களை நட்டவர், பார்ப்பவர், பாதுகாப்பவர் எல்லாம் அவரே. தினமும் கடலுக்கு மீன்பிடிக்கப் போவார். அன்றொருநாள் கடும் கச்சான் வீசியது. மணலை வாரி இறைத்தது. அப்பா முக்கி முக்கித் தோணியை இழுத்துக்களைத்து நிற்கிறார், வெறும் வலை உள்ளே சுஞ்சு கிடக்கிறது.

எங்கட குடிலுக்கு மேலால் நான் நின்று பார்க்கிறேன். அம்மா கச்சானுக்கு முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு தோணியைப்பார்த்து பெரு முச்ச விடுகிறா கச்சான் அடிக்கத்துவங்கித்தா நாம காயிறதானே. ம்...

பதினெண்து வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த கல்குடாவும், பாசிக்குடாவும் 2003 ல் இல்லை. வெறும் பற்றைக் காடுகள், ராவணன்மீசைப்புல், தகரப்பற்றை, நொச்சிப்பற்றை மட்டும்தான். கடற்கரையில் மருந்துக்குக் கூட சிப்பிகள் இல்லை. எல்லாம் சண்ணாம்புக் கொட்டுக்குப் போகிறது.

இப்பொழுது கல்குடாவின் வருமானம் வெறும் உள்ளூர்ச் சமாச்சாரம், மூன்று பக்கமும் கடல் அதுவும் மீன்பிடிக்கடல். இறால், மீன் என்று வள்ளங்களில் கரைக்கு வந்தாலும் அவை கல்குடாக்காரருக்கு வாய்க்கு வராது. எங்கு தான் போகிறதோ?

அங்கு அப்பொழுது சமுர்த்திமுத்திரையும், சண்ணாம்பும், வடியும் தான் வருமானம் மூச்சு விடமுடியாது புகை. கடற்கரையில் வீச்சுத்தொழில் இல்லை. பயிர் செய்ய நிலம் இல்லை. சனங்களுக்கு பச்சைகாட்டவாவது மரங்கள் இல்லை. எல்லாம் ஒன்றுக்கு இரண்டு இலாபம் உழைக்கும் சண்ணாம்புச்சுள்ளையிலும், வடிக்கும் தொழிலிலும் முதலாகி விட்டது.

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தவர் இப்பொது நீரிலும் நிலத்திலும் சண்ணக்கல் தோண்டி, காட்டையும் அழித்துக் களைப்பிற்கு வடித்து குடித்து, வளைந்த முதுகுடன் தலைகள் பரட்டையாகி அனேகமானோர் பழுத்த வெள்ளரிப்பழும் போல் வெடிக்கும் தறுவாயில் உள்ளனர். அழன்களும் பெண்களும் வயது வித்தியாசமின்றி அதில் சங்கமம்.

அப்பா புத்தியாக ஒரு வேல செஞ்சாரு வேப்பையடியில் ஒரு வயிரவர் சாமிட பந்தலப் போட்டாரு. சனம் அவனச் சீண்டுறேதே இல்லை

பயம் சாமிட யயம். எனக்கும் அவனுக்கும் இடையில் ஒரு சின்ன வேலி. மச்சமென்டா எனக்கடியிலதான் அப்பா சாப்பிடுவார். இல்லாட்டி அவனுக்குக் கீழதான்.

இன்டைக்குச் சனிதானே. சுருட்டுத்துண்டோட எனக்குக்கிட்ட வந்தவருதம்பியைப் பார்த்து ஒரு குட்டுக்குட்டனாரு. என்னிலையும் ஒருதட்டுத்தட்டனாரு. எண்ட மேல்ல இருந்த அந்தப்பெரிய வெட்டுக்காயத்தை ஒரு தரம் தடவிப்பார்த்தாரு. அவருடைய வலக்கண்ணுக்கு பக்கத்திலையும் ஒருக்காத் தொட்டுப்பார்த்தாரு.

ஜெஞ்சி வரிசமிருக்கும் வடிய அடிச்சுத்துக் கோடாலியோட வந்தான் பாலன். ஒரு வெட்டு விழுந்தது. குடிலுக்க படுத்துக்கிடந்த அப்பா யாஞ்சி வந்தார். டேய் நாயே ஏண்டா வெட்றா எண்ட புள்ளை! என்று கத்தினாரு. அதற்கு முந்தி என்னில் இரண்டாம் வெட்டு வெட்டியாச்சி. அடுத்தகொத்துக்கு முந்தி இடையில் பூந்தாரு அப்பா. கோடாலி சொட்டுச் சறுக்கித்து. இல்லாட்டி அவர்க் கொத்து, மூளை எல்லாம் எனக்குக்கீழ்தான்.

கரையில் நின்ட ஊராக்கள் ஒழிவந்து பாலன இழுத்துப் போய்த்தாங்க. அப்பாவுக்கு சின்னாசுபத்திரியில் மருந்தில்லாம, பெரியாசுபத்திரிக்கு அம்புலஞ்சில் போனதாம். அம்மா மண்ண அள்ளித் திட்டினா.

அண்டயில் இருந்து நான் பெரியாள்! இப்ப அது பழைய கதை. அதோட நான் கொஞ்சம் பெரிசாகித்தன். போன்முற ஒள்ளுப்பம் பழுத்தனான். சரியான மாக்கட். பழைய விதானையார் இன்னும் சாகல, நேத்து அப்பாட்டச் சொன்னாரு இது பழுத்தா ஆருக்கும் கொடுக்கப்படா. நான்வருவன் விலையப்பத்திக் கவலப்படாத, இனிப்பழுத்தா முழுதையும் வாங்குவன். எனக்குச் சரியான சந்தோசம் நான் உழைக்கத்தொடங்கித்தன்.

பொழுது உச்சிக்கு வந்திடும் போல, என்ன பொடிச்சி, ஹாசியார் வாறெண்டார் காணல்ல எண்டு அப்பா கேட்டுத்து நிக்கக் கொள்ள' நீலம், வெள்ள எண்டு நிறத்தோட பள்ளிப் புள்ளைஞும் வாத்திமாரும் வந்தாங்க. ம..... என்னமும் கிடைக்குமாக்கும். எண்டுத்து அப்பா குடிலுக்க போய்த்தார். போன வருசத்தில் இருந்து குளிக்கிறத்திற்கு கொஞ்சம் கொஞ்சம் சனம் வருகுது-நாளைக்கு ஞாயிறு அப்பாக்குப் பறவால்ல. இன்டைக்குப் பள்ளிப்புள்ளைள் மட்டும் தான்போல.

வெள்ளிவிசிலெடுத்து ஊண்டி அடிச்சார் பெரிய சேர். புள்ளையர் சத்தம் அப்படியே அடங்கியது, அவர் கதைச்சார். பிள்ளைகள் நமது பிரதேசத்தின் சகல பாடசாலைகளிலும் இருந்து சாரணர்களும் சாரண தலைவர்களும் நீச்சல் பயிற்சிக்கு வந்துள்ளோம். அணித்தலைவர்கள் துருப்புக்களை ஒன்று படுத்துவதற்கு முன்னர் குழலிலுள்ள மரங்களை இனம் காணுங்கள் என்றார்.

தம்பி வேப்பய எல்லாருக்கும்தெரியும். என்னையும் சிலபேர் சொன்னாங்க. ஒரு சேர் தகரப்பற்றையைப்பற்றிச் சொல்லிப்போட்டு தகரப்பிஞ்ச சாப்பிட்டுக்காட்டினார். இப்ப ஆருக்கு இதெல்லாம் தெரியும். குஞ்ச மீனப்போட்டு அம்மா சுண்டிக் குடுத்தா, அப்பா சோக்காத்தின்னுவார்.

புள்ளையளப்பார்த்து சேர் சொன்னார் பிள்ளைகள் இங்க பாருங்க, இந்த அப்புவும் அம்மாவும் இல்லாட்டால் நமக்கு வகுப்புவைக்க நிழலும் இருந்திருக்காது. நீங்களும் குழலக் காக்கபோராட வேண்டும். அப்பொழுது தான் பழைய குழல நீங்க காணலாம். புறகு சொன்னார், சரி பிள்ளைகள் சாப்பாடு, தண்ணி, உடுப்பு, சைக்கிள், காசு, கொப்பி, எல்லாம் பத்திரம். உங்கட வகுப்புகளில் சாப்பாடுகளைக் களவெடுக்குமே காகம். அதுவும் ஸ்கள் வேக் சிப்பத் திறக்கிற காகங்களும் வந்திருக்கும். வீட்டில் இருந்து கொண்டு வந்த சாப்பாடுகள் நீங்கள் உண்டால் தான் முழுப்பயன்.

ரெண்டு சேர்மார் குளிக்கல்ல, புள்ளையள் சந்தோசமாகக் ஒரு மணித்தியாலும் கும்மாளம் அடிச்சாங்க விசிலிஷ்சவுடன் விருப்பமில்லாம வந்தாங்க. எல்லோரும் சாப்பிட வாங்கோ என்றார் ஆசிரியர். அப்பாவின் செருமல்சத்தம் குடிலுக்க கேட்டது. மச்சம் கொண்ந்திருத்தா வேப்பைக்குக்கீழ் போப்படாது எண்டு சொன்னார்.

பொழியனுகள் தெரியும்தானே. சிரிச்சானுகள். வாத்தியார் மெள்ள முறைச்சார். சாரணர் சத்தியம் பிரமாணம் தெரியும் தானே என்று கச்சான் காத்துக்கு மேலாக உரத்துச் சொன்னார். எல்லாரும் சாப்பிட்டுத்து தண்ணியும் குடிச்சாங்க. ஜஸ்கிறீம் நானாட பாடும் பரவால்ல. ஊருக்குள்ள சரியான பஞ்சம் அடிக்குது. புள்ளையள் எல்லாரும் ஜஸ்கிறீம் தின்னுறானுகள்.

குடத்தில இருந்த சிரட்டையை எடுத்து அப்பா தண்ணி குடிச்சித்து வாயில் விழுந்த மண்ணை எடுத்தார். விசில் சத்தம் கேட்டது. புறகும் புள்ளையள் கடலுக்குள் பாஞ்சார்கள். கட்டிப்பிரண்டு துளிகிக்குதிச்சி ஓடினாங்க.

பிச்சித்தேங்கா, எண்ணக்கலன், மட்டைகள், புன்னங்கட்டைகள் எல்லாம் போட்டு மிதக்கப்பழகினாங்க சிலர் டியூப் வச்சிருந்தாங்க. அரைமணித்தியாலும் செல்ல, வந்து வெளிக்கிட்டாங்க.

இண்டைக்கு ஹாசியார் வரமாட்டாரோ? எண்டு சொல்லித்து அம்மா தண்ணிச்சிரட்டையக் குடத்தில வெச்சா. இனிவரமாட்டார் என்று அப்பா அடிவகுத்தில தாளம் போட்டார். இரண்டு நாய்கள் உறுமிக்கொண்டு புரண்டன. கச்சான் காத்து தூாள்கிளப்பியது. புள்ளைகள் எதிர்காத்தில இருந்து சாப்பிடகோள் மண்கொட்டினதால, அவங்க ஏறிஞ்ச இடியப்பப் பார்சலுக்கே நாய்கள் கட்டிப்புரண்டன

ஒரே வரிசையாப் போங்கோ என்று சொல்லித்து ஒரு சேர் முன்னுக்குப்போக பின்னால் அவனுகள் துள்ளிக் குதிச்சி நெளிஞ்சி பாஞ்சி போனானுகள். இந்தக்கூத்து எனக்கெண்டா நல்ல விருப்பம்.

ஏன் இன்னும் பெரிய சேரும் சின்னச் சேரும் நிற்கிறாங்க? சின்னச்சேர் நல்லவர் போல, அதென்ன ஹாசியார் ஹாசியார் என்று அடிக்கடிச் சொல்லுறீங்க என்று அவர் அப்பாட்ட கேட்டார்.

ஒட்டமாவடியில் இருந்து பெரிய ஹாஜியார் அடிக்கடி குடும்பத்தோட கார்ல வருவார். நாங்க குடிலக்குடுத்தா அவர் சம்பா அரிசி கோழி இறங்சி எல்லாம் கொண்ந்து ஆக்கிச் சாப்பிட்டுட்டு, மிச்சம் வைச்சா எங்களுக்கு ரெண்டு நாளைக்குப் போதும். இன்டைக்கு வாறேண்டவர் என்னமோ, ஏதோ எண்டார் அப்பா.

சின்னச்சேர் பெரிய சேரப் பார்த்து, சேர் சேர் நாம இந்த இடத்தில் வகுப்பு வைச்சிருக்கம். இன்னும் இங்கு வரவேண்டியுள்ளது. அவர்களுக்கு நாம ஏதாவது செய்யவேண்டும் எண்டார். அது சரிதான் ஆனா..... நாம கணக்குக் காட்டுவது கஷ்டம் இல்லையா.

ஏன் சேர் பிள்ளைகளின் தேநீர்க்காசு இருக்குத்தானே. காற்றுடித்ததால் மாணவர்களை நாம் தேநீர்வைக்கும் பயிற்சிக்கு அழைக்கவில்லை தானே. அந்தக்காசில் ஒரு தொகையைக் கொடுக்கலாம் தானே. நான் சாட்சிதானே சேர் குடுங்கோ. என்றார் சின்னசேர். சரி, பிள்ளைகள் சிலருக்கு சைக்கிஞரும் இல்லை, அவர்களும் பஸ்காசு கொடுக்கவேண்டும் என்று கூறிக்கொண்டு ஜம்பது குடுத்தார். ஹாஜியார் வராட்டியும் ஆசிரியர் வந்தார்.

எனக்குச் சரியான சந்தோசம். நானும் தம்பியும் இன்டைக்கு ஜப்பது ரூபா உழைச்சம்.

- முற்றும் -

அரியம்

மணிக்கூட்டு மணி ஓலி தூள்கிளப்பியது. காலை நான்கு மணிக்கே கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு, கைகளைக் குவித்தபடி, இறைவனை நினைத்தபடி பாயில் தியானத்தில் அமர்ந்தார் அம்மா.

நான்கு மணிதானே, ஒரு மணித்தியாலும் இன்னும் நன்றாகத் தூங்கலாம் என்று மறுபறும் புரண்டு படுத்தேன் நான். கெளரி விரதகாலம். நான்கு முப்பது மணியில் இருந்தே அம்மா உஷாராகி விட்டார். பக்திப் பாடல் கசற்றைப் போட்டுவிட்டார்.

பெரிய பாடசாலையில் ஆசிரியையாய் இருப்பதனால் வேலைகளுக்கிடையே பாட ஆயுததம் செய்வதற்கும் நேரம் ஒதுக்க வேண்டும். பம்பரம்போல் அம்மா சுழன்று வந்தா.

சமையல், குளிப்பு, பழப்பு, வணக்கம், குடும்ப அங்கத்தவர்களை வழிநடத்துதல் இத்தியாதி இத்தியாதி.....

எல்லாம் செய்து என்னத்தக் கண்டோம் எனும் என்னை அம்மாவின் முகத்தில் ஸ்பேரதாவது வந்ததா என எனக்குத் தெரியாது. ஒரு வேளை எங்களிடம் காட்டிக் கொள்ளக் கூடாத அனுபவத்தை அவர் அடைந்து விட்டாரோ?

எண்ணி முப்பது நாள் கிடக்கிறது இழுவு பிடித்த ஒ.எல் இறகு. கணிபீடு கணிபீடு என்று எல்லோரும் கததுகிறார்கள். ஏ.எல் இறகு மூன்று சீ போதும் தானே, இதுக்கேன் விழுந்து விழுந்து படிக்க என்று எனக்குள் நான் நினைத்தாலும். அம்மாவுக்காக கொஞ்சமாவது ஐந்து மணிக்கு எழும்பிப் படிக்கத்தானே வேணும்.

விரதகாலம் என்ற படியால் கொஞ்சம் தூசி துப்பரவு கூடத்தான். அம்மாட நச்சரிப்பால் ஒவ்வொரு நாளும் சொக்ஸ் கழுவுற வேலை. கொஞ்சம் அலுப்புத்தான்.

அம்மா நல்லெண்ணை பூசி, தட்டில் ஊற்றிய தோசையின் மணம் எண்ணைச் சரியா ஐந்து மணிக்கு எழுப்பிவிட்டது. சட்டியும் சம்பலும் அரைத்து முடிய நானும் வெளிக்கிடச் சரியா இருக்கும் என மனதில் நினைத்துக் கொண்டு பலதுலக்கப் போனேன்.

அப்பாவின் மோட்டார் சைக்கிளும் திருத்தப் போட்டது எடுக்கல்ல. அம்மா இன்று நடந்து தான் போவா. நடந்து போவது அம்மாவுக்கு விருப்பம். ஆனால் இன்றைக்கு என்று திமர் மழை வேறு.

பாடசாலைக்கு காலை ஏழு ஐம்பதிற்குப்பிறகு செல்வது அம்மாவுக்குப் விருப்பமில்லை. அன்று சற்று வேகமாக அம்மாவின் செயற்பாடு இருந்தது. வெள்ளிக்கிழமையானபடியால் பூக்கள் சேகரித்துக் கொடுப்பது எனதுபணி.

புத்தகங்கள் ஒரு கையில், பூக்களை ஒரு கையில் கொண்டு, அம்மா மிகவும் நிதானமாகச் சாறியினை ஒதுக்கியபடி வீதியில் நடந்தார்.

வீதியெங்கும் நாய்களின் கழிவுகள். என்ன செய்வது கண்களை முடிக் கொண்டு இறைவனைத் தியானிக்கலாம். ஆனால் கண்றாவிகளைக் கண்களைத்திறந்து கொண்டல்லவா பார்க்கவேண்டும். இந்தக் கிராமத்தவர்களுக்கு ஒருநல்ல நாகரிகம் எப்போதுமே வராதோ என அம்மா நிச்சயம் நினைத்திருப்பார்.

வகுப்பறைச் சுத்தம் மேற்பார்வை செய்வதற்கு அம்மா சென்றபோது மாணவர்கள் முக்கைப் பொத்திக்கொண்டு நின்றது சந்தேகத்தைக் கொடுத்தது. ரீச்சர் ரீச்சர் புறா செத்து அழுகிய மணம் வருகுது ரீச்சர் என்றார்கள் அவர்கள்.

வெள்ளிகாலை, விரதநேரம், வீதியின் நாய்க்கழிவுகள் இன்னும் மனதை அரிக்கின்றது. இது வேறு செய்தி என அம்மா நினைத்திருக்கவேண்டும் கண்கள் பனித்தன.

அம்மா அறைக்கதவைச் சற்று தள்ளினா. அங்கே மனிதக்கழிவுகளின் கோலம். பாடசாலையில் செயற்பாட்டுப் பாடத்தில் போட்டிக்காகப் போட்ட கோலங்கள் போல ஞாலம் காட்டியதுஅந்த அறை.

அம்மா வகுப்பறையைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்ய ஆயத்தமானார்.

பக்கத்து வகுப்பு மாணவர்கள் இருவர் சற்று அமைதியாக ஆனால் ஆக்ரோசமாக விவாதித்தார்கள். அம்மாவிற்குத் தண்ணீர் போத்தல் கொடுக்கச் சென்ற நான். நித்திய கல்யாணி மரச்செடியின் ஓரத்தில் நின்று காதைத்தீடிக் கொண்டேன்.

குளித்து முழுகி கொண்டையிலே பூச்சரமிட்டு தெய்வம் போல வந்த அந்த வகுப்பு ரீச்சரை நீ இப்படித் தண்டித்திருக்கக் கூடாது. என ஒருவன் சொன்னான். நான் ரீச்சரையா தண்டித்தேன் அந்த வகுப்பைத்தான் தண்டித்தேன். என்றான்

மற்றவன். அவன் அதோடு மட்டும் நிறுத்தவில்லை. போன வாரம் வெள்ளியன்று பி.பி.சி செய்தி கேட்டாயா? இந்தியாவில் பண்ணையார் ஒருவரை எதிர்த்துக் கதைத்ததற்கு கல்யாளுக்கு மனிதக்கழிவை ஊட்டியே விட்டனர் தெரியுமா! உனக்கு.

நமக்கேன் இந்தியாக்கதை நம்மட பள்ளிக் கதையைக் கதைப்பம். என்றான் மற்றவன்.

என்ன அந்தவகுப்புச் சனியன் வஞ்சித்து விட்டாள். உனக்குத் தெரியாதா? அதுமட்டுமல்ல, இவங்க ஒரு புதிய சட்டம் போட்டாங்களாம். தெரியுமா? தங்கட வகுப்பு பெண்களை வேறுவகுப்புப் ஆண்கள் நண்பிகளாகக் கொள்ளக்கூடாதாம். கதைக்கக் கூடாதாம். சொக்லட் கொடுக்கக் கூடாதாம். வாழ்த்து அனுப்பக் கூடாதாம்.

இது என்ன வகுப்பு வாதம், அதற்காகத்தான் அந்த வகுப்பை நான் வஞ்சித்தேன். இப்போது விளங்குகிறதா உனக்கு என்றான் அவன்.

பேய் இவன் என்னடா இவன் இது எல்லாம் நிலையானதா? சும்மா வாடா என்று சொல்லியபடி அவனை இவன் இழுத்துக் கொண்டு திரும்பியவன் என்னைக் கண்டுவிட்டான். என்றாலும் சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

அம்மா அதிபரிடம் குறுகிய லீவு கேட்கப்போனா. தன்னுடைய மகனைப்பற்றி பக்கத்து வகுப்பு மாணவர்கள் சிலர் முறைப்பாடு செய்வதை கேட்டு அதிர்ந்து போனா.

அவர் குறுகிய நேர லீவு கேட்கவில்லை மகனுடைய பாடசாலை விடுகை பத்திரத்திற்காக விண்ணப்பம் செய்ய வந்ததாக கூறிக் கொண்டு தலைகுனிந்து வந்தா.

அதிபர் காரியாலய வாசலில் இரு கண்ணீர்த்துகள் விழுந்து சிதறின. அவைகூட குரிய வெளிச்சத்தில் அரியங்களாயின.

- முற்றும் -

இஷ்ட

அவசர அவசரமாக அந்த அறை மங்கலான வெளிச்சுழல்ளதாக மாற்றப்பட்டது. நான்கு பக்கமும் உள்ள வழிகளில் திரைச்சீலைகள் யாவும் முழுவதாக நீட்டி விடப்பட்டது. பக்கத்து அறையில் இருந்து ஸ்ரீபரவவிடப்பட்ட ஒளிக் கீற்றுக்கள் திரைச்சீலைகள் ஊடே புள்ளிகளாக அறை முழுவதும் ஒளியைப் பாய்ச்சின.

கரம்போட் காய்கள் அகற்றப்பட்டன. நடுவிலே ஒரு ரம்ளர். வளைத்து ஆங்கில எழுத்துக்கள் இருபத்தாறும் வைக்கப்பட்டன.

நண்பர்களின் தலைவன் ஆவியுலகத் தலைவரிடம் அனுமதி பெற்றார். ரம்ளர் மெதுவாக அசைந்தது.

ஹலோ கவ் ஆர் யூ? என அவர் கேட்டார்.

பதில் இல்லை.

வட்ஸ் யுவ நேம?.....

வெள்ளையம்மா. எனப் பதில் வந்தது.

அதர் நேமஸ்? மாடு எனப் பதில் வந்தது.

யூமீன் நாலுகால் , வால்?

யெஸ் யெஸ்.

கெள டிப் யூ டெ?

சூய்சைட்.

வாவ் வட் ஏ சர்பிறைஸ்

என்னதான் நடந்தது எனக் கேட்கிறீர்களா

வெள்ளையம்மா எனும் பசு மழை மேகத்தைக் கண்டு வேகமாக மேய்ந்தது. அதனுடைய கண்று நுனிப் புற்களைக் கழித்து கழித்து விளையாடியது.

தாய்ப்பசு கண்றைப் பார்த்துப் பார்த்து கவனமாக மேய்ந்தது.

இருட்டிக் கொண்டது. நாளைக்கு தன்னுடைய கண்றுக்கு நல்ல பால் கொடுக்க வேண்டும் என்பதற்காக வெள்ளையம்மா இன்னும் கொஞ்சம் மேய வேண்டியிருந்தது.

கண் தப்பினா கரணம் என்பது போல அந்தக் கடை நடந்து விட்டது.

குதுகலமாகத் துள்ளிக் குதித்த அந்தக் கண்று தாயின் மாட்டியை மூட்டிவிட்டது. மாடு குப்புறக் கவிண்டது.

அப்படி என்னதான் நடந்தது.

ஏற்கனவே மிதி. வெடியில். அகப்பட்ட இவ்வளைக்கு முன் கால் ஒன்றில்லை. யுத்த காலப் பசுக்களுக்கு பகுத்தறிவு வந்துவிட்டது.

விழுந்த மாடு எழும்பவில்லை.

அது தீவிரமாகச் சிந்தித்தது. கேவலம் கேவலம். கண்ணி நாகாக இருந்து கருக்கொண்ட போது மட்டும் நான்கு கால்களாக இருந்தன?

கண்று கதறியது. தாய் மூர்ச்சையாகியது. மழி தானாகவே பீச்சியடித்தது. ஆவி அகத்தோ புறத்தோ என அறிய முடியாத நிலை,

நான் ஏன் இன்னும் இருக்க வேண்டும். முதலாவது கண்றின் தவலையே தாங்காத நான் ஒரு தாயா என்று வெள்ளை நினைத்தது. மூச்சை அடக்கி சாக நினைத்தது. கண்றின் அம்மா எனும் ஓலி மீண்டும் தாயின் தலையினை அசைத்தது.

என்றாலும் தான் தற்கொலை செய்வது என்று முடிவெடுத்தது வெள்ளை:

மழை திடிரெனக் கொட்டத் தொடங்கியது. வெள்ளை படுத்துக் கிடந்த இடம் வெள்ளைக் காடாகியது. 15 ம் பக்கத்து ஞியீட்டு பாக் கியந்துணை கிட்டே போத்து உடிந்தும்.

நோ றிலேசன்ஸ்?

வண் சிமோள் காவ்.

வெயா இஸ் இற்?

நிய மை வொடி.

நோ பியுண்றல்?

ஜீ டோனற் நோ.. ஏய் வெய்ற்,

ரம்ளர் நின்று விட்டது.

அழவி மீண்டும் வெளியே வந்தது.

தன்னுடைய உடலைச் சுற்றிக் கொண்டு பக்கத்தில் நடப்பதை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தது.

மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. நல்ல கொழு கொழுப்பான் வெள்ளள் உருவங்கள் இரண்டு வளர்ந்த புற்களின் நடுவே அசைந்து வந்தன. தோடர்ச்சியாக ஒருவர் அனுங்கிக் கொண்டிருந்தார். மற்றவரின் கைத்தாங்கலில் அனுங்கியவர் இருந்தார்.

வெள்ளளயின் அழவி கண்களைத் தீட்டிக் கொண்டது அவை தீட்சண்ணியமாயின.

அனுங்கிய உருவத்தில் இருந்து

ஏதோ ஒன்று புவியில் விழுந்தது. பொலித்தீன் மாதிரி இருந்தது. சாடையாக அசைந்தது. பெரிய உருவம் அவசர அவசரமாக ஏதோ செய்தது.

வந்தவர்கள் இருவரும் வெள்ளளயின் உடலைப் பெரிய கல்லாக நினைத்திருக்க வேண்டும்.

மீண்டும் இரு உருவங்களும் வந்த வழியே அசைந்தன.

வெள்ளளயின் அழவி நன்றாகப் பார்த்தது அவை மனித உருவங்களே. மீண்டும் வெள்ளளயின் அழவி அவர்கள் விட்டுச் சென்ற பொருளைப் பார்த்தது. அது ஒரு புதிய உருப்படி.

இப்பொழுது வெள்ளளயின் அழவி தனது முடிவை மர்றிக் கொண்டது.

* வெள்ளையின் முக்கெல்லாம் நீர் நிரம்பியது. வெள்ளையின் உயிர் பிரிந்தது. ஆவி மெதுவாக மேல் நோக்கிக் கிளம்பியது.

*அந்த நேரம் பார்த்துத்தான் அந்த நண்பர்கள் ஆவியினை அழைத்திருந்தனர்.

*ஆவி அறைக்குள் என்ன நடக்கிறது எனப் பார்ப்போமா!

அது தன்னுடைய உடலில் முக்கு வழியே மீண்டும் புகுந்தது. மீண்டும் தலையைக் கிளப்பியது வெள்ளை.

மூன்று காலிலே வெள்ளையம்மா எழுந்து நின்று அம்மா என்றது.

தூரத்தில் அவர்கள் இருவரும் மலைத்து நின்றனர்.

அங்கே கிடந்த பை வெடித்துத் சிதறியது. ஒரு வெளிச்சம் மேலெழுந்தது

நீல ஓளிக்கீற்று ஒன்று நண்பர்களின் ஆவி அறையினுள் புகுந்தது, அவர்கள் மீண்டும் ஹவ் ஆர் யூ என்றனர்,..... வட்ஸ் யுவ நேம்? என்றனர் நோ நேம் காட்டியது.

- முற்றும் -

மான் இறைச்சி

அங்கிருந்த எல்லோருமே ஆண்ந்தமாக இருந்தார்கள். எல்லாமே நல்லபடி நடந்து கொண்டிருந்தன. சகலருக்கும் சகலவற்றையும் பிடித்துப் போயிற்று. திருமணத்திற்கு நாள் குறிக்கப்பட்டாயிற்று. பரிமாறப்பட்ட இறைச்சிக்கறி பந்தியிலே மிகவும் விளம்பரம் பெற்றுவிட்டது. அப்படி என்னதான் அந்தக் கறிக்குப் பெருமை.

இள வயது மான் இறைச்சியை தேவிலே ஊற் வைத்துச் சில காலத்தின் பின் நெருப்பிலே பதப்படுத்தி ருசி பார்த்துச் சமைக்கப்பட்ட கறியல்லவா அது.

இந்த விடயத்தை. இப்படி ஏன் தான் ‘அமர்க்களப்படுத்துகின்றார்கள் இங்கு ஏதும் மோசமான குறைபாடுகள் மறைக்கப்படுகின்றதோ? என்று சிலர் நினைக்கலாம். அப்படி ஒன்றுமே இல்லை. தன்னுடைய திருமண விடயங்களிலே ஆரம்பம் முதல் இறுதி வரை நடக்க இருக்கின்ற நிகழ்வுகளை மாப்பிள்ளை வீட்டார் மறக்காமல் இருப்பதற்காகப் புதுமைகள் படைக்க வேண்டுமென்று பெண்ணுடைய தந்தை விரும்பினார்.

மாப்பிள்ளைக்கு மான் இறைச்சி என்றால் மிகவும் பிரியம். அப்போ திருமணத்திற்கு இப்படி மான் இறைச்சி போடுவீங்களா என்று கேட்டுவிட்டார். எதிர்கால மாப்பிள்ளை அதுவும் எதிர்கால மனைவியின் காதிலேதான் கேட்டார்.

பாவம் அந்தப்பிள்ளை வெயிலிலே போட்ட தும்பைப் பூவானாள். கண்ணீர் கரித்தன. அவளின் தந்தையாருக்கு புரைக்கேறியது. அவ்வளவு பாசத் தொடர்பு. முதலில் அவர் மகளையே பார்த்தார். மகளுடைய கண்கள் அவருக்கு சொல்லிய செய்தி அவளின் உச்சந் தலையில் உரத்து இடித்தது. ஏனம்மா என்றார். பிறகு சொல்கிறேன் என்று கண்களாலே சொன்னாள்.

எல்லோரும் போய் விட்டார்கள். அப்பாவின் அருகிலே வந்த மகள், எனக்குத் திருமணமே வேண்டாமல்பா என்றாள். சகல உலகங்களும் சுழன்று வருவது போல் உணர்வு அவருக்கு. என்னை மன்னிக்க வேண்டுமெப்பா. உங்களை துன்புறுத்த வேண்டுமென்று நான் எப்பொழுதும் நினைத்ததே இல்லை. ஏனோ தெரியவில்லை. அப்பாவுக்கு பிடிக்காத எதையும் எனக்கு வரப்போகின்ற கணவரிடம் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. திருமணத்தில்லன்று உங்கள் மாப்பிள்ளைக்கு மான் இறைச்சி சமைக்கட்டாம். ஆனால் நீங்கள் சாப்பிடுவதில்லையே அப்பா.என்றாள் மகள்.

தனக்குள்ளே எடுத்துக் கொண்ட சத்தியத்தை தானாகவே உடைப்பதற்கு தந்தை முன் வருகின்றார். ஏன்பா, நீங்கள் ஏன் மான் இறைச்சி சாப்பிடுவதில்லை? என்று கேட்டாள் மகள். அவர் தனது சத்தியத்தைப் பற்றி சொல்ல விரும்பவில்லை. மகளைச் சாந்தப்படுத்துவதற்காக புள்ளிப் புள்ளி மானே துள்ளித் துள்ளி ஓடி வா..... எனும் பாட்டிற்கு எத்தனை முறை அபிநியம் பிடித்துக் காட்டிருப்பாய் உனக்கு ஞாபகம் இருக்கின்றதா? என்றார். நீ உண்மையாகவே, மான் போல் நடித்துக் காட்டியதால் உண்ணிலிருந்த அனுதாபம் மானிலும் வந்துவிட்டது. என்றவர் இது பிரச்சினையே இல்லை திருமணத்தில் நாங்கள் மான் சமைத்து சந்தோசமாகக் கொண்டாடுவோம் என்று மகளைச் சாந்தப்படுத்தி விட்டுச் சென்றார்.

அப்படி என்னதான் அவர் மானுடன் சத்தியம் செய்து கொண்டார்?

கடந்த நூற்றாண்டின் ஜம்பதுகளில் அவர் ஒரு அழகான இளைஞர். ஆறுடி உயரம் வாட்சாட்டமான கட்டுடல். இவரது தந்தையார் புணாணையிலே சேனை செய்யும் போடியராக இருந்தார். சோளம், கத்தரி, மரவள்ளி, பயிற்றை, குருக்கன், இறுங்கு, மிளகாய், வெண்டி, தக்காளி, வற்றாளை, சுரக்காய் போன்ற சகல பயிர்களும் பயிரிடப்படும். விரால், கணையான், யப்பான், சுங்கான், என்று கருவாட்டுக்கும் பஞ்சமில்லை. காட்டுக்கோழி, உடும்பு, முயல், மான், மரை என்று இறைச்சிக்கும் பஞ்சமில்லை. இந்த வாழ்கை இனிவரவே வராது. வாரத்திற்கு ஒரு மான் என்று வேட்டையாடுவார்கள். மானின் ஈரல்தான் நம்முடைய மணப்பெண்ணின் தந்தையாரின் பிரதான சாப்பாடு.

வாகனோ, புணாணை, கடவுத்தைமடு ஆகிய இடங்களில் வாழூச்சேனை தமிழ்க்கிராமத்தின் கிழக்குப் பக்கத்திலேயுள்ள பேத்தாழூக் கிராமத்தவர்கள் அனேகமானோர் பஞ்சமென்பது என்னவென்றே தெரியாமல்

சேனை செய்த காலமது. சங்கத்துச் சேனை, ,ஒப்பந்தச் சேனை என்று காட்டுத் தினைக்களத்தோடு ஒப்பந்தம் பேசித் தொழில் பார்த்த காலம். வசதியான சோலைகளிலே வளமான நிலம் பார்த்துக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சேர்ந்து பயிர்ச் செய்கை செய்தார்கள்.

நமது பெண்ணின் தந்தையார் வேட்டையிலே மிகவும் பிரியமானவர். அதிலும் மான் வேட்டையில் மிகவும் பிரியமானவர். ஒருநாள் தன்னந்தனியே காட்டிலே புகுந்தார். மருந்துத் துவக்கு ஒன்று கையிலே இருந்தது. பக்கத்து வட்டாரத்து பயிர்ச் செய்கையாளர்கள் பன்றிக்கும் யானைக்கும் வைத்திருந்த பொறியிலே நடுக்காட்டிலே மாட்டிக் கொண்டார்.

அது ஒரு தந்திரப் பொறி. அப்போது ஒரு பெரிய வீர மரத்திலே அவர் தலை கீழாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார். அது ஒரு யானைப் பொறி. ஒரு மரம் மட்டும் தனியே நடுவில் நிற்க. வளைத்து நிற்கும் மரங்கலெல்லாம் சரிந்து விழுக்கூடிய வகையிலே அமைந்திருக்கும். பெரிய ஒசை. பறவைகள் கீச்சிட்டன, சில்வண்டுச்சத்தம் ஒருமுறை நின்று மீண்டும் ஒலித்தது.

மானைத் துரத்தி வந்தவர் வகையறியாது தொங்கினார். மாலை வந்துவிட்டது. போடியாரின் மனைவி பக்கத்துச் சேனை அப்புவிடம் குறி பார்க்கப் போனார். அவர் பாக்கு வெட்டி தொங்குவது போல் குறியில் வெளிப்படுத்தினார்.

நாட்கள் கடக்கின்றன. ஒன்று இரண்டல்ல ஆறு நாட்கள். அவருடைய கொழுப்புப்படைதான் அவரைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும். நோயே படாத சுத்தமான தானியங்களும் தேனும் இறைச்சியும் உண்ட உடல்லவா.

குடி நீர்தான் பிரச்சனை. அவர் தைரியத்தை இழக்கவில்லை. மிகவும் சாதாரணமாகப் பறவைகளுடனும் காட்டு மரங்களுடனும் அவர் பேசத் தொடங்கினார். காட்டுச் சேவலையும் மான்களையும் ஒசையெழுப்பி தனக்கு அண்மையில் வரவைத்து சுட்டு மகிழ்பவரல்லவா! அவர் தைரியத்தை இழக்காமல் கலைமானைப் போல் ஒசை எழுப்பினார். அவருடைய கண்கள் இப்பொழுது மிருகங்களுடன் பேசப் பழகிக் கொண்டன. மான்களின் கூட்டம் இப்பொழுது அவருக்கு நன்பர்களின் கூட்டமாகிவிட்டது.

தலைக்கீழான வாழ்க்கையிலும் ஒரு சந்தோசம் கொண்டார். மர அணில் கொறித்த பழங்கள்தான் அவரது உயிர் ஊசலாடுவதற்கு இப்பொழுது காரணமாகிவிட்டன.

பக்கத்து சேனைத் தொழிலாளிகளுக்கு வழக்கமான யானையின் பிழிறல் காதுகளுக்கு கேட்கவில்லை. எனில் பரீட்சிக்க வருவார்கள். பலவீனமான யானையை அடித்தே தூரத்துவார்கள். மூன்று நாட்கள் முந்தி வந்தவர்களுக்கு வாழ்நாள் பூராகவும் அந்தச் சம்பவத்தை மறக்கவே முடியவில்லை.

இவ்வாறு இவர் ஏழநாட்கள் உயிரோடு இருந்தார் மனித மனத்தின் வலிமையை எடை போட முடியாது என்பதற்கு அவர் சாட்சியானார். அன்றிலிருந்து அவர் மான் வேட்டையாடுவதில்லை, மான் இறைச்சி உண்பதில்லை.

இப்பொழுது மகளுக்காக அவர் சத்தியத்தை உடைக்கத் தயாராக இருக்கின்றார்.

- முற்றும் -

கஷ்டார் கவு

கலவரம் கலவரம் என்டு கடலுக்குப் பேர்காம் இருந்தா கருவாட்டு ஒட்டை எப்படி செய்து முடிக்கிறது. என்றால்கண்ணன் பற்பறுத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒட்டர் ஒட்டர் என்டு இவ்வளவு காலமும் மூட்டை கட்டிக் கட்டி அனுப்பி உங்கட முதுகெலும்பு வளைந்ததுதான் மிச்சம் என்று பதில் கூறினாள் மனைவி கலா ஒழோம் நீ அப்படியும் சொல்லுவா? இப்படியும் சொல்லுவா உண்ட மகனுக்கு போ ரியுசனுக்கு ஒரு பாடத்திற்கு ரூ. 12 கொடுக்கணும் தெரியுமா? குந்தித்திருந்தா வாச்சமாதிரிதான் என்று கூறிக்கொண்டே கையைக் குத்தியபடியே எழும்பினான் கண்ணன்.

அவசர அவசரமாக இரவுச் சாப்பாட்டை போட்டலங் கட்டினாள் மனைவி. கல்குடா கடற்கரையை நோக்கி நண்பனோடும் கூலியாளோடும் நடந்தான் கண்ணன்.

நிலவு தானே கடலுக்கு மீன் பிடிக்கச் செல்லும் எல்லோருக்கும் நேரக் காவலாளி. நட்சத்திரங்கள் தானே கலங்கரை விளக்கு இல்லாத கல்குடா கடலுக்கு வழிகாட்டி..

அண்மைக் காலமாக சுறா மீனுடைய இறகுகளுக்கு நிரம்ப கிராக்கி ஏற்பட்டு விட்டது. அன்று அலியா போட்டிலே சுறா பிடிக்கத்தான் கண்ணன் சென்றான்.

வெளி மாவட்டங்களிலிருந்து அதே கடவுக்கு அனேகமான மீனவர்கள் ரோலர்களில் வந்திருந்தார்கள். கடவுள் படைத்த கடலிலும் பெரும் போட்டி.. எல்லோரும் மிகவும் புதிய உபகரணங்களை வைத்திருந்தார்கள்.

கண்ணனிடம் அவ்வளவு வசதியில்லை 80 அடி ஹோலர்கள் மத்தியில் கண்ணனின் 30 அடி போட் ஒன்றுதான் கதாநாயகன்.

சுறாக்களுக்கு மனித இரத்தம் மிகவும் சுவையானதாம். ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்திற்கு அப்பாலும் இரத்த வாடையினை நுகரக் கூடிய சக்தி அவற்றிற்கு இருக்குதாம்.

கண்ணன் சுறா பிடிக்கச் செல்லும் போதெல்லாம் தனது நண்பன் ரகுவே கூடச் செல்வான்.

ஜெய்ப்பூர்கால் பூட்டிய பின்னும் அவன் தைரியமாகவே கண்ணனோடு செல்வான்.

கலாவின் எச்சாபிப்பின் மத்தியிலும் ரகு தயங்கவில்லை. கணிசமான கொமிசன் அவனுக்குக் கொடுப்பது கண்ணனின் வழக்கம்.

கலியானும் நல்ல அனுபவசாலி. தேவையான இடங்களில் போட்டை லாவகமாகப் பிரைப்பிச் செலுத்துவதில் நல்ல கெட்டிக்காரர்.

கைராசியோ என்னவோ கண்ணனுடைய சில தொழிறுப்புமும் அங்கு இருக்கத்தான் செய்தது. ஊரிலே பொது மக்களால் வீதியில் விடப்பட்டிருந்த நாய்க்குட்டிகள் பலவற்றினைப் புதிதாக அறுத்து சுறாக்களுக்கு உணவாகக் கொடுத்து பல சுறாக்களை அன்று வேட்டையாடி விட்டான் கண்ணன்.

பொறுக்க முடியாத போட்டியாளர்களில் ஒருவன் கண்ணனின் வள்ளத்தை நோக்கி வேகமாகத் தனது ரோலரைச் செலுத்தினான்.

அனுபசாலியான கண்ணன் நங்கூரத்தை உயர்த்தும்படி கலியாளரிடம் கூறிய மாத்திரத்தில் தன்னுடைய போட்டின் எஞ்சினை முடுக்கி விட்டான். இன்னும் பத்தே நியிடத்தில் அவர்கள் நம்மைத் தாக்கத் தொடங்குவர், அவர்களின் ரோலர் நமது போட்டினை அடிக்கும் அதேவேளை நாம் ரோலருக்குப் பாய வேண்டும் தெரிஞ்சுதா? என்றான் கண்ணன்.

நெருங்கிலிட்டது ரோலர். திடிரென எதிர்பாரத ஒரு நிகழ்வு கண்ணனின் போட் எதிர்த்திசையில் திரும்பிய கணத்தில் ரோலருக்குள் மூவரும் பாய்ந்தார்கள்.

கண்ணனின் அலியா போட் ஆளில்லாமல் போய்க் கொண்டே இருந்தது. கிடைத்த உபகரணங்கள் ஆயுதங்களாயின் இப்பொழுது கண்ணனுடைய கட்சியிடம் ரோலர் சிக்கிலிட்டது.

சுறாக்கடலில் அப்போது எதிரிகளின் உடல்கள் வீசப்பட்டிருக்கலாம். ஆனாலும் தனது பிள்ளையின் எதிர்காலம் கருதி கண்ணன் அப்படிச் செய்யவில்லை. போட்டியாளர்களை உயிரோடு பொலிசில் ஒப்படைத்தான். பாவம் அவன் நினைத்தது ஒன்று நடந்தது ஒன்று, ஆளில்லா அலியா போட்டும் ரோந்து சென்ற கடற்படையினரால் அதே பொலிசில் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

நடைமுறையில் நல்ல பொலிஸ் இயங்க முடியாதல்லவா? யதார்த்தவாதி பொதுசன விரோதி என்பார்களே! கண்ணனின் கட்சிக்கு அரசியல் பலம் இல்லை. அதுவும் மட்டக்களப்பில் ரகுவின் ஜெய்பூர்க்கால், கலியாளனின் பலவீனம் ஆகியன கண்ணனைக் கம்பி எண்ண வைத்தன.

கலா சல்லி சுட்டாள், மகன் மாவீரனானான், கண்ணன் வருவானா?

- முற்றும் -

குயிலி

மட்டக்களப்பு மகாஜனக் கல்லூரி மண்டபத்தில் குயிலிக்குப் பெருவிழா. மாவட்ட வைத்திசாலைப் பணிப்பாளர் குயிலியினுடைய பெருமைகளை மேடையிலே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். கெளரவம் மிக்க, கருத்துக்களைக் கேட்கக்கூடிய அனேகமானோர் மண்டபத்தில் இருந்ததனால் மண்டபம் அமைதியாகவே இருந்தது.

குயிலிக்கு பொன்னாடையினைப் போர்த்தி பொற்கிளியும் வழங்கப்பட்டது. பதிலுக்கு நன்றி சொல்ல வார்த்தைகள் வரவில்லை அவளுக்கு. அந்தச் சபையிலே அவள் மிகவும் இளையவள். அவளால் இரு வார்த்தைகள் கூடப்பேச முடியவில்லை. மிகுந்த கரகோசத்தின் மத்தியிலே அவள் கரகரத்த குரலிலே சபையோரைப் பார்து மிக்க நன்றி என்ற இரு வார்த்தைகளை மட்டும் கூறினாள். அந்த இரு வார்த்தைகள் கூட, பக்கத்தில் இருந்த பணிப்பாளர்க்குக் கேட்கவில்லை. குயிலியின் கண்கள் குளங்களாகக் காணப்பட்டன. பொன்னாடையோடு அவள் மேடையிலிருந்து இறங்கும் போது விழுந்து விடமால் இருப்பதற்காக படிக்கட்டுகளின் கைபிடியை இறுக்கமாகவே பற்றியிருந்தாள்.

குயிலிக்கு, 17 வயதுதான். அவளுடைய வீடு அவள் சாதாரண தரப் பரிட்சையுடனேயே கல்வியை நிறுத்திக் கொண்டது. உயர் தர வகுப்பு படிக்கக்கூடிய அறிவு அவளுக்கு நிறையவே இருந்தது. ஆனால் அவள் குடும்பத்தின் நிலையோ அதற்குச் சாதகமாக இருக்க வில்லை. இருந்தாலும் அவளுக்குக் கிடைத்திருந்த ஆசிரிய ஆலோசனைகள் அவளிடம் அர்பணிப்புச் சிந்தனையை வளர்த்திருந்தது. அதனால் அவள் மட்க்களப்பு அரசாங்க வைத்திய சாலையிலே தொண்டராகத் தன்னைப் பதிவு செய்து கொண்டாள்.

ஏனோ தெரியவில்லை எல்லோருக்கும் அவளைப் பிடிக்கும். அன்பு ஆதரவு நல்ல பண்பு ஆகியன அவளுக்கு ஒரு நிதானத்தைக் கொடுத்திருந்தது. ஒரு வருடமாக குயிலி பயணம் செய்யும் தனியார் வாகனத்தில் அவளுக்கென்றொரு பயணிகளின் இருக்கை நிரந்திரமாகவே வழங்கப்பட்டிருந்தது. ஓவ்வொரு நாளும்

அவள் பயணிக்கிறாள். அது அவளுக்கு இலவசப் பயணம். அவள் நினைத்திருந்தால் அவளுக்கு வழங்கப்பட்ட அவளது சேவைக்கான அறையிலேயே மட்டக்களப்பில் தங்கியிருக்கலாம். வாழூச்சேணக்கு அவள் ஏன் வந்து போகிறாள். மன நோயாளியான தன் தாயைப் பார்க்கவா? அல்லது தன்னுடைய சகோதரனைப் பற்றி அயலவர் சொல்லும் சொற்களைக் கேட்கவா? அல்லது தான் பிறந்த இடத்திற்கு மதிப்பளிப்பதற்காகவா? அல்லது இவை முழுவதற்குமாகவா? அவளுக்கே இவற்றுக்கு சரியான விடை கிடைக்கவில்லை.

குயிலியினுடைய தந்தை வெளிநாட்டிலே இருந்து பின்மாகவே அதுவும் சீல் வைத்து முடப்பட்ட பெட்டியிலே வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்திந்தார். அதைத் தொடர்ந்து அம்மாவின் சுகவீனம். சிறு வயதிலிருந்தே முத்த இரு அண்ணமார்களின் அட்டகாசம்.

பதினேழு வயதினிலேயே பொய்வர்கள் மத்தியிலே குயிலிக்குப் போன்னாடை எப்படிக் கிடைத்தது. அன்றொருநாள் நாள் திட்டமிடப்பாத கால்தால். வாழூச்சேணையிலே உயிர்களும் உடமைகளும் காவு கொள்ளப்பட்டன. மட்டக்களப்பு வைத்தியசாலை நிருமாண வேலைகளைப் பார்ப்பதற்காகச் சுகாதார அமைச்சர் அங்கு வந்திருந்தார். மட்டக்களப்பின் சுகல திசைகளிலும் போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்து விட்டது. அமைச்சர் புதியவர். இளைஞர். உற்சாகமானவர். மனிதர்களை நேசிப்பவர் ஆனாலும் அவருக்கும் ஒரு பிரச்சினை. அவருடைய இளம் மனைவி அவர் சுடவே எப்போதும் ஓட்டிக் கொள்வார். ஆனாலும் அப்போது அவர் நிறைமாதக் கர்ப்பினி.

அமைச்சரின் முதலாவது குழந்தையின்பிரசவத்தினை மட்டக்களப்பு போதனா வைத்திய சாலையில் இடம்பெறக் காலம் அனுமதிக்க வைக்கிறது. வைத்தியசாலை பரபரப்பானது. பணிப்பாளர் சீனிய மேற்றனை அழைத்தார். மேற்றனோ குயிலியை அழைத்தார். குயிலியின் கைராசி அந்த வட்டாரத்தில் அவ்வளவு பிரசித்தம்.. அழகிய ஆண்பிள்ளைதான். ஆனால் அது காலால் பிறந்தது. அது ஒரு பிரச்சனை. என்ன பிரச்சனை? ஒரு கால் பிறந்திருந்தது. மறுகால்வயிற்றினுள் மழந்திருந்தது. சீனிய மேற்றன் குயிலியைத்தான் நம்பினார். அவள் கைராசிக்காரியல்லவா.

அமைச்சர் மனைவியின் தலைமாட்டிலேயே இருந்தார். அவர் முற்போக்கானவர். வளர்ந்த நாடுகளில் ஏற்கனவே கணவன்மார்

அனுமதிக்கப்படுகின்றார்கள். அப்பொழுதுதான் ஆண்களுக்கும் வேதனை புரியுமோ என்னவோ? குயிலியினுடைய கைராசி வெற்றியளித்தது விட்டது. அமைச்சரின் மனைவி குயிலியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு புன்முறுவல் பூத்தார். குழந்தையை சுத்தப்படுத்துவதற்காக எடுத்துச்சென்றுவிட்டார்கள்.

இப்போது பெற்றோரும் குயிலியும் மாத்திரமே பிரசவ அறையில் இருக்கின்றார்கள். அங்கு ஒரு பிரமித்த நிலை. நமது பஞ்சதந்திரக் கதையிலே புழுகிலே ஏமாந்த காக்கையைப் போல குயிலிருந்தாள். எல்லோரும் அவளைப்புகழ்ந்தார்கள். அதனால் சற்று கற்பனையில் வளர்ந்திருந்த குயிலியோ வெப்ப்யட்ட போக்குள் கொடியின் மறுபகுதியை மறந்து விட்டாள். அது இப்போது தாய்க்கு நஞ்சாகப்பார்க்கிறது. அமைச்சரின் மனைவியின் உடல் நிறம் சற்று மாறுத்தொடங்கியது. முகம் கறுத்து மூச்சு இரைத்தது. சீனிய மேற்றன் அமைச்சரிடம் குழந்தையைக் கொடுப்பதற்காக ஆணந்தமாய் வந்தார். அவளின் பின்னால் அவருடைய படையும் வந்தது.

உள்ளே வந்தவர்கள் வாசலில் வாயடைத்து நின்றார்கள். நோயாளியின் கருவறையில் குயிலி எதையோ தேழிக்கொண்டிருந்தாள். மிகவும் நிதானமாக தெரியமாக அவள் செயற்பட்டாள். அந்தச் சம்பவம் சரித்திரமானது. அமைச்சரின் மனைவியின் நிறம் பழைய நிலைக்கு மாறியது. விரைவில் குயிலி நிரந்தர சேவையில் இருக்கப் போகிறாள் அதற்கு முதற்படிதான் இந்தப் பொன்னாடை வைபவம்..

கர்த்தால் முடிந்து விட்டது. களவரங்கள் அடங்கி விட்டன. பொன்னாடையைக் கைப்பையில் வைத்து பொற்கிழியை திறந்து பார்க்காமல் அதனுள் வைத்து குயிலி வீதிக்கு வருகிறாள். ஒரு வருடமாக தன்னைப் பயணிக்க வைத்த அந்தப் பிரத்தியேக வாகனத்தின் ஒட்டுனர் அவள் நினைவுக்கு வருகிறார். அவருக்கே அந்தப் பொற்கிழியைக் கொடுப்பதாக அவள் திட்டம். பத்திரிகையில் அவருடைய பெரிய புகைப்படம் அமைச்சரின் வாழ்த்துக்கள் வாணைலிச் செய்திகள் அமர்க்களப்பட்டன.

மழைஷ்யங்கு விட்டாலும்

தூவானம் ஓய்வதில்லை என்பது போல வாழைச்சேனைக் கலவரத்தின் காரணமாக அவள் வந்த பஸ்வண்டி கிரானிலேயே அவளை இறக்கி விட்டுத் திரும்பி விட்டது. கல்மடு வீதியால் கல்குடா பாதையை நோக்கி தமிழர்கள் பைசிக்கிளில் செல்கின்றனர். ஒரு பிரதான உற்பத்தியிலே பல உப உற்பத்திகள் உருவாகுவது வழக்கம்.. தன்னுடைய கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாம் குயிலியை

உற்றுப்பார்க்கிறார்கள். பத்திரிகைகள் வாழைச்சேனைக்கு வந்து சேரவில்லை. என்றாலும் அவர்கள் வாணோலியைக் கேட்டிருப்பார்கள். என்றாலும் அவள் நினைக்கிறாள். வாழைச்சேனையில் நான்கு நாள் மின்சாரம் இல்லை என்பது அவனுக்குத் தொரியாது. வெலிக்கு மேலால் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு எட்டி எட்டி அவளை உற்றுப்பார்க்கிறார்கள். அவனுடைய மனதிலே ஒரு பூரிப்பு அவள் அவனுக்குள்ளாகவே உயர்ந்து செல்கிறாள். அவளின் வீட்டிற்கு இன்னும் அழைக் கிலோமீற்றர்தான் பாக்கி.

அப்பொழுது அவளின் நண்பி அவளை நோக்கி ஒடி வருகிறாள். அவனுடைய கைகளைப்பற்றி கண்ணர் சொரிகிறாள். ஆனந்தக்கண்ணர் இப்படி ஊற்றெடுக்குமா என்று குயிலி நினைக்கிறாள். மெதுவாக அவர்கள் இருவரும் அசைகின்றார்கள். 100மீற்றர் தூரம் சென்றிருப்பார்கள். நண்பி சற்றுக் குயிலியை நிறுத்துகிறாள். வீதியின் பக்கத்திலிந்து சற்று சாவான பக்கத்திற்கு அழைத்துச்செல்கிறாள். அவளின் குடும்பத்தில் அடுத்த பிரபல்யம். அவளின் இரண்டாவது அண்ணா அங்கே குரல்வளை அறுக்கப்பட்டு பாதி முகம் சிதைக்கப்பட்டு கைகால் உடைக்கப்பட்டு பிணமாகக் கிடக்கின்றான். நான்கு பேர் வருகின்றார்கள் உடலைத்தூக்கிச் செல்கின்றாகள். அந்த அண்ணானுக்கு அவனுடைய இறுதிமாரியாதையும் அவனுக்கு கிடைக்கப்பட இருக்கின்ற இறுதி அடக்க உடுப்பும் அந்தப் பொன்னாடையே.

- முடிந்தது -

து ராஜ்மஹூர் ராவ்

காடும் கடலும் களி வயலும் சேர்ந்த ஒரு அழகிய கிராமம். சுமார் எழுபத்தைந்து வருடங்களிருக்கும். கடற்கரையில் கயல்கள் துள்ளி விணையாடும் காட்சியை சிறிய பிள்ளைகள் பார்த்து மகிழ்ந்த காலம் அது. கடற்கரையிலே இரவு வேளையிலே அந்தக் கிராமத்தின் மாடுகள் எல்லாம் சேர்ந்தே ஓய்வெடுக்கும். சோலையின் பழங்கள் கணிந்திருக்கும். பறவைகள் களித்திருக்கும். வயல்களைல்லாம் பனியினால் குளித்திருக்கும். குளங்களில் விரால்களும் ஏனையவும் துள்ளிக்களைத்த பொழுது கரைக்கு வந்து கதைத்திருக்கும். அந்தக் கிராமத்திலே அப்போதிருந்த ஒரிரு குடும்பங்களுக்கு தேவையானவைபோக மீதியெல்லாம் தேங்கி வழிந்த காலம் அது.

அப்படி இருக்கையில் ஒரு நாள்! மிசனிலே படித்த ஒரு இளைஞர் அங்கு வந்தான். அவனுக்கு தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் மட்டுமல்ல சமஸ்கிருதம் கூட அத்துப்படி. இயற்கையாகவே மாட்டெருவிலே பயிரான பிஞ்சச் சோளத்தின் இனிப்பு அவனைப் பூரிக்க வைத்தது. பறக்காத பறவைக்கூட்டங்கள் விலகிச்செல்லாத மிருகங்கள் எல்லாமே அவனைப் பிரமிக்க வைத்தன.

கிராமத் தலைவரை அவன் சந்தித்த போது இன்னும் பல ஆச்சரியங்கள். அவனை விஞ்ஞானத்திலிருந்து மெஞ்ஞானத்திற்கும். மெஞ்ஞானத்திலிருந்து அஞ்ஞானத்திற்கும் கொண்டு சென்றது. மூலிகைக்குப் பஞ்சமில்லாத அக்கிராமம் அவனது ஆராய்ச்சித் தளமாகியது. இமயமலைச் சாரலின் பூண்டுகள்தானே இங்கிலாந்து தேசத்தின் நவீன மருத்துவத்திற்கு அடிப்படை என்கிறார்கள். அந்தக் கிராமத்திலே அப்போதிருந்தவர்களுக்கு மூலிகைகளே மருந்தாகின. அக்கிராமத்தவர்களுக்கு முதுமை வந்த போதும் கூடத் தலைநரைக்கவோ பற்கள் விழவோ இல்லை என்பதை அந்த இளைஞர் கண்டு கொண்டான். ஆதர்சீக் கிளார்க் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியிலே உலகிற்கு தந்தசெய்தி எல்லாம் அந்த நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியிலேயே அந்த இளைஞரிடம் இருந்தது. மனித உடலின் மாற்றங்களை நரம்பின் மூலம் செயற்படுத்தும் போது அவை மிகுந்த சக்தி வாய்ந்தனவாக மாறுவதையும்

அந்த இளைஞர் கண்டுகொண்டான். சிறிது காலத்தின் பின் கிராமத் தலைவரும் அவனும் நண்பர்கள் ஆகிவிட்டனர். அவரவர் அனுபமும் அறிவும் பரிமாறப்பட்டன. பரிசோதிக்கப்பட்டன. ஆனால் நடந்த விடயங்களில் ஒரு விடயம் மாத்திரம் இளைஞருக்குப் புரியவில்லை.

தலைவரின் வீட்டைச்சுற்றி ஒவ்வொரு மாசமும் ஒன்றோ இரண்டோ மூன்றோ என ஒலைக்குடில்கள் அமைக்கப்படும் மீண்டும் அவை எரிக்கப்படும். அந்த விடயம் பற்றி ஒரு நாள் அவன் தலைவரிடம் கேட்டபோது அது தமது உரையாடலுக்கு அப்பாற்பட்டது எனக் கருத்துக் கூற மறுத்துவிட்டார். இளைஞருக்கு இருப்புக் கொள்ளமுடியவில்லை. ஆனால் அவனுக்கோ அந்தப் பகுதிக்கு செல்ல அனுமதிகிடைக்கவில்லை.

காலம் மெதுவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தவேளை. தலைவருக்கு எட்டாவது பெண் குழந்தை பிறந்தது. அந்த இளைஞர் ஒவ்வொரு நாளும் அந்தக் குழந்தையுடன் விளையாடுவான். பஞ்சமில்லா அந்தக் கிராமத்திலே அந்தக் குழந்தை வாளிப்பாக வளர்ந்தது. இளைஞருடையினதும் நட்பு ஒன்றிரண்டு வருடமல்ல பன்னிரண்டு வருடங்கள் பிரியாமல் இருந்தது. பாசப்பிணைப்பு அதிகரித்த அந்த நாளிலே திடீரென பிரிவு.

இப்பொழுது அவன் இளைஞர் அல்ல. பிரிவைத்தாங்க முடியாத அவன் பித்தனானான். தலைவரிடம் அவருடைய குழந்தையை பற்றி அவன் கேட்டபோது அவனை இனிமேல் பார்க்க முடியாது என்று கூறிவிட்டார் அவர். அவனால் உறங்க முடியவில்லை. எழுந்து நடந்தான். கடற்கரைக்குச் செல்லலாமா என நினைத்து சற்றுத்தாரம் சென்ற போது அவனுடைய கால்களை ஏதோ சுற்றிப்பிடித்தது. உதற்றினைத்தான் முடியவில்லை. அது உதற முடியாத ஒரு பரிசம். வழிமை போல் தூக்கி எடுத்தான். பசைப்பரிமாற்றம் நடந்திருக்க வோண்டும்.

கடல் பறவைகள் கடல் கரையிலே நுரைக்குப் பக்கத்திலே சந்தோசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தன. முழுநிலவு கடற்கரை மணல் மட்டுமல்ல மந்தைகள் சோலைகள் எல்லாமே ஜோலித்திருந்த வேளை. அவர்கள் கடற்கரையை நோக்கிச் செல்கின்றார்கள். தலைவரின் எட்டாவது குழந்தையின் குடில்மட்டும் இன்னும் தீ வைக்கப்படாமல் இருக்கின்றது. அது அந்தக் கிராமத்தின் தாஜ்மகால்.

- முற்றும் -

பேய்ப் பண்டகாய்

நீண்ட நெடிய பனைமரச் சோலை. இருந்து வருடங்களுக்கு மேல் வாழ்ந்து விட்ட அந்தப் பனைமரங்கள் நாறு அடி உயரம் வரை வளர்ந்திருந்தன. நேர்த்தியாக நடப்பட்ட அவற்றின் நடுவே ஒரு சிறிய அழகிய அம்மன் கோயில். ரங்கன் குழந்தையாக இருந்த போது நண்பர்களுடன் மாலைப் பொழுதெல்லாம் அங்கேயே கழிப்பான். கறுத்த கருங்காலிக் கட்டைகளாகக் காட்சியளித்த பனைமரச் சோலையிலே விளையாட்டுக்களுக்கும் விளோதங்களுக்கும் குறைவே இல்லை. காற்று வீசி அடித்தால் ஒரு அற்புதமான காட்சி கிடைக்கும்.

மழை கொட்டினால், பனை பழுத்தால், அம்மன் கோயில் ஆண்டுத் திருவிழா வந்தால் அந்தச் சோலை ஒரு அழகிய இடமாக மாறிவிடும்.

அந்தப் பனஞ் சோலை ஒருவருடைய பரம்பரை சொத்து. சொந்தக்கார அம்மா மாலைப் பொழுதிலே தொடர்ந்து அங்கு வருவார். ரங்கனுக்கு அந்த அம்மாவை நீண்ட காலமாகத் தெரியும். ரங்கனுடைய நண்பர்கள் மாலைப் பொழுதிலே விளையாடுவது, வெள்ளை மணலிலே கட்டி புரள்வது, கண்களிலே மண்ணை ஊதி விடுவது, ஒடி ஒடித் தொண்டை காடும் போது வாளியிலே வாய் வைத்து தாகத்தைத் தீர்ப்பது: எல்லாவற்றையும் இப்பொழுது நினைத்தால் கண்ணனுக்கு சிரிப்புத்தான் வருகிறது.

பத்து வருடங்களுக்கு முன் வரைக்கும் ரங்கன் அங்கு விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். பழுத்த பனை மட்டைகள் காய்ந்து ஒலைகளோடு கூட்டாக சேர்ந்து மரத்தை விட்டு பிரிய மனமில்லாமல் மரத்தின் அடி வரை சர் என்று ஒசை எழுப்பி நுனியிருந்து அடிவரைக்கும் மரத்தை தழுவிக் கொண்டே இறங்குவது ஒரு நல்ல காட்சி. அவற்றைப் பிரித்து எடுத்து அந்த அம்மாவுக்கு கொடுப்பது தோட்டத்திலே விளையாட விட்டதற்காக ரங்கன் கோஸ்டியின் பிரதி உபகாரமாகும்.

அந்த அம்மாவுக்கு கண் தெரியாமல் போன போதும் அழகிய வெள்ளைத் தலையோடு மணலிலே கால் நீட்டி உட்கார்ந்து இருப்பதை ரங்கன் ரசிப்பது வழக்கம். அவனும் பக்கத்திலே அந்த அம்மாவைப் போல் கால் நீட்டி உட்கார்ந்து காற்று வாங்குவான்.

பனங் காட்டு நரி சலசலப்புக்கு அஞ்சாது எனும் பழங் கூற்றுக்கு ரங்கன் உதாரணமாக வாழ்ந்தான். பனை மரத்திலே பேய் வாசம் செய்யும் என்றும் பனங் காயாக அது தோட்டத்திலே உருண்டு திரியும் என்றும் சனங்கள் சொல்வதை அவன் காதில் கொள்வதில்லை. சிறுவனாய் இருந்த போது பல ஆண்டு காலமாக அந்த தோட்டத்து அம்மன் கோயில் விழாவிலே பூசைக்கு முன்பே பல மடைகளில் அவன் ஆசாமியாக இருந்து பதம் பார்த்திருக்கிறான்.

அந்தக் காலம் சென்று கணகாலமாகிவிட்டது தோட்டத்தின் பக்கத்து வீட்டுத் தடியன் சண்டித் தனம் காட்டிய அந்தக் காலத்திலே ரப்பரை இணைத்து பனங் காய்களை பேய் காய்களாக மாற்றி அந்தத் தடியனுக்கு காய்ச்சல் வர வைத்தது தொடங்கி பழையவற்றையெல்லாம் உருப் போட்டப்படி அந்தத் தோட்டத்தைப் பார்த்தபடி அம்மனை நினைத்து குட்டிக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாளும் வீதியால் செல்வான். ரங்கன்.

போராட்டம் பொழுதை சுருக்கியதால் ஏதோ சிலர் ஆண்டுக்கொருக்கா ஆவணிக்கொருக்கா அந்த இடத்தில் திரிகிறார்கள். பரம்பரைகள் இருந்த இடத்தை வீட்டு அகன்று கொண்டிருக்கையில் தற்போதைய வளவின் பராமரிப்பாளர் ஒவ்வொரு மரங்களாக வெட்டி வெட்டி விற்கிறார்.

பக்கத்து வீட்டுத் தடியனாக இருந்தவர் இப்பொழுது ஜம்பதைத் தாண்டி வாழ்கிறார். ஆவர் கோமாளித் தனம் மிக்கவர். குரல் மாற்றிக் கதைப்பதில் வல்லவர். சிறியவர்களின் தொல்லைகளை அவர் இப்போது விரும்பவில்லை. விழுகின்ற மட்டைகளும் பழங்களும் தனக்கே உரிமை என நினைக்கிறார். பாடசாலைப் பிள்ளைகள் தற்செயலாக ஒரு பழத்தைப் பொறுக்கி விட்டால் கண்ணைக் காட்டியே மிரட்டி பழத்தைப் பிடுங்கி விடுவார். எஞ்சியுள்ள கொஞ்சப் பனைகளுக்கு அவரே உரிமையாளாக நினைத்துக் கொள்கிறார். அவருடைய வாழ்விற்கு இப்போது அந்த மரங்களே தெய்வம். சில வேளைகளில் ரங்கன் தோட்டத்தின் நடுவிலே உள்ள மண்ணில் மாலை வேளையில் கால் பதித்து நடப்பான்.

ஒரு நாள் இப்படியொரு காட்சி. திடீரென ஒரு பழம் ரங்கனுக்கு அண்மையில் விழுந்தது. எடுப்போமா விடுவோமா என நினைப்பதற்குள் வருகின்ற வேகத்திலே ரங்கனை முட்டி விட்டார் வேகத்தில் அந்தத் தழியர். பழம் நிலத்தில் கிடந்தது. கிளையிலே குழை குத்தி விளையாடும் கோழி கோட்டான் விளையாட்டுப் போல் இருந்தது நிலமை. ரங்கன் அசையவில்லை நான்கு முறை மரத்தைச் சுற்றி துள்ளினார் தழியர். திடீரெனக் குனிந்து பழத்தை எடுத்தார். ரங்கனை அணைத்து முத்தம் கொடுத்தார். துள்ளிக் குதித்து பனம் பழத்துடன் அவரது வீட்டை நோக்கி ஓடினார் அழிந்து போன அந்தச் சோலையிலே ரங்கனுக்கு அது புது அனுபவம்.

பிறிது ஒரு நாளில் மனைவி மக்கள் முன்னாலே ஒரு உருவம் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது. வீட்டு முற்றத்தில் கொட்டிக் கிடந்த ஊமை விதைகளில் இழுபட்ட போது பணங்காய் பிரியரின் உதிர்ந்த ரோமங்கள் சங்கமமாயின.

- முற்றும் -

இதிகாசப் படைப்பு

இயற்கையினை ரசித்த காளிதாசன் மேகதூதத்தைப் படைத்தான். மழைவீழ்ச்சி, இடியோசை, சோலைகளின் ஒலி ஆகியன அவனது நூலுக்கு அடிக்கற்களாயின.

ஏனோ தெரியவில்லை. ரசிக்க முடிகின்ற எல்லோருக்குமே படைக்க முடிவதில்லை.

பொட்டல் வெளிகளில் இலுக்குப் புற்களினால் வேய்ந்த சிறு குடிசையில் படுத்துக்கிடந்த படியே மழையோசை, குயிலோசை, காற்றின் அசைவோசை கண்ணத்திரே புல்வெளியில் வெள்ளத்தில் வருகின்ற மீன்கள் துள்ளி விளையாடும் ஒசை ஆகிய எல்லாவற்றையுமே. ருசித்துச் சுவைக்கும் ஏழைவிவசாயிகள் எத்தனையோ ஆயிரம் பேர் இப்புவியிலே இருக்கின்றார்கள். இயற்கையை அப்படியே விட்டிருந்தால் இன்று இப்புவியில் நடக்கும் கொலைகளைவிடக் கலைகளே மிகுந்திருக்கும். என்று பாடியபடி ராணித்தேனியொன்று கூட்டைவிட்டு வெளிவந்தது.

ராணித்தேனியின் பாட்டிலும் ஆட்டத்திலும் ஆகர்சிக்கப்பட்ட ஆயிரம் ஆண்தேனீக்கள் ராணியைச்சுற்றி வட்டமிட்டன.

ராணி மெல்ல மெல்ல மேலே போகிறது. அந்தரத்தில், மிக மிக அந்தரத்தில் ஏனைய தேனீக்கள் எல்லாம் களைத்து விழுந்தபோது. ஒரே ஒரு கதாநாயகன் எஞ்சியிருக்கின்றான். ஏனையோரைவிட்டு விட்டு இருவருமே மேலேசெல்லின்றனர். ராணி ஆண் தேனீயிடம் இப்படிக் கேட்டது.

கண்ணா நமது கனிமுனை எங்கே வைத்துக் கொள்ளலாம்?

ஓசோன் படை ஓரத்திற்குச் செல்வோமா ராணி?

ஜையயோ! நாம சீவிக்கின்ற மரத்த மட்டுமா ஓட்டபோடுகின்றான் பாவி மனுசன். அவன் ஒசோன் படையிலேயும் ஓட்டபோட்டுட்டான். அந்தத் துவாரம் வழியா நாம போயிட்டா திரும்பிப் பூமிக்கே வரமாட்டம். வேண்டாம் வேண்டாம் என்றது ராணி.

எங்கேபோவோம் என்று இரண்டும் சிந்தித்தன. சிந்தனையின் மத்தியிலே. கண்ணா உனக்குத் தெரியுமா ராமாயணம் என்கிறார்கள். மகாபாரதம் என்கிறார்கள். இரண்டும் சேர்ந்தது தான் நாம். என்று புரிகிறா கண்ணா என்றது ராணி.

பொடிபோட்டுக் கதைப்பதில் ஆண்களா? பெண்களா? புலிகள் என்று புரியவில்லையே ராணி என்றது ஆண்தேன்.

இது கூடப் புரியவில்லையா இந்த அசகாயச் சூரனுக்கு. இத்தனை ஆயிரம் பேரையும் தள்ளிவிட்டு வந்த இந்த வீரனுக்கு. வில்லொழுத்த ராமனல்லவா நீ என்றது ராணி. அப்போ நீ சீதையா? ராணி. என்றது ஆண் தேன். இல்லை இல்லவே இல்லை. நான் மகாபாரத ராணி உரையாடல் தொடர்கிறது.

முடிச்சுப் போடுவதில் அதுவும் மொட்டைத் தலையையும் முழங்காலையும் முடிந்து காட்டுவதில் வல்லவர்கள் பெண்கள் தானா. ஒன்றுமே புரியவில்லையே என்று சினாங்கியது ராஜா.

இந்த ஆண்களுக்கு புட்டுப் புட்டு வைத்தால் தான் புரியும் போல. விட்டில் பூச்சி தெரியுமா ராஜா.

ஓ தெரியுமே விளக்கிலே விழுந்து செத்துப் போகுமே அதுதானே. ஏன்றது ஆண் தேன். அப்போ உன்னைப் பற்றியே உனக்குத் தெரியாதா? என்றது ராணி.

எனக்கு இப்போ உன்னைப் பற்றித் தான் தெரியுமே தவிர என்னைப் பற்றி எதுவுமே தெரியாது நீ எது சொன்னாலும் ஏற்றுக் கொள்வேன் என்றது ராஜா. நீ ராமன் ஆனால் நான் சீதையில்லை. நான் திரளபதி. இரண்டு இதிகாசங்களிலுமிருந்து ஒரு நாயகனும் நாயகியும் சேர்ந்திருக்கின்றோம் என்று ராணி சொல்ல. ஜையோ ராணி எனக்கு மயக்கமாக வருகிறது எதுவுமே புரியவில்லை. என்றது ராஜா.

பூமிக்குச் செல்லும் வரை நீ மயங்கியே இருப்பாய் உன்னை மயக்கிய படியே கதையைக் கூறுகின்றேன் ராஜா.

ம.....ம..... ராஜா மயக்கத்திலே விடையளிக்கிறது ராணி தொடர்கிறது.

எங்களுடைய சுந்தரி மிகுந்த சாணக்கியம் மிக்கது. நான் நினைத்தால் ஆயிரமோ ஜூயாயிரமே எனத் தொடர்ச்சியாக முட்டையிடுவேன். நான் விரும்பினால் இன்னுமொரு ராணியைக் கூட உருவாக்குவேன். இன்னும் சில நாளில் உன்னுடைய இனத்தையே முழுமையாக அறித்து விடுவேன். புரிகிறதா ராஜா. தேவை ஏற்படும் போது புதிய ஆணினத்தையே உருவாக்குவேன். தெரிகிறதா ராஜா.

ம.....ம..... ஆகா என்ன அற்புதம் ராணி. ஆகாயத்திலே என்ன அருமையான உபதேசம். என்றது ராஜா. ராணி தொடர்கின்றது.

என்னுடைய ஆட்சியின் முதல் கட்டமே சமத்துவமான குழந்தைப் பராமரிப்புத் திட்டம்தான். பாவம் மனிதன். எதியோப்பியாவிலே குழந்தைகளை வெறும் கொசுக்களுக்கு உணவாக்க கொடுக்கின்றானே? சமத்துவத்தைப் படிப்பதற்கு மனிதன் எங்களிடம் வரவேண்டும். என்னுடைய வீட்டிலே ஒவ்வொரு அறையின் அளவுத்திட்டமும் இம்மியும் பிச்காது. என்னுடைய தாதிமார் குழந்தைப் பராமரிப்பிலே உலகத்திலே அதியுயர் நிபுணத்துவம் பெற்றவர்கள். உலகின் ஒரே ஒரு சர்வரோக நிவாரணியான தேனைப் படைக்கவல்லவர்கள் என்னுடைய வேலைக்காரப் படையினரே. சற்றிலைற் தொடர்பாடலை விட என்னுடைய வேலைக்காரப் படையினரின் தொடர்பாடல் மிகவும் தெளிவானது. கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எங்களால் ஆக்கப்பட்ட வலையமைப்பாகும் அது.

கூட்டுக்குடும்பத்திற்கும், தேவை ஏற்படும் போது பிரிந்து செல்வதற்கும், தேவையற்றவற்றை அழித்துவிடுவதற்கும் வெளிணிற்கு சொல்லிக் கொடுத்தவர் நாங்கள். சோம்பேறியான போது எங்களுடைய ஆணினத்தையே அடியோடு வேற்றுப்பவர்கள் நாங்கள் புரிகிறத ராஜா.

ம.....ம..... மேலே சொல்லுங்கள் என்றது ராஜா. ராணி தொடர்கிறது. சமத்துவம், சகோதரத்துவம், வினைத்திறன், விற்பன்னத்துவம் ஆகியவற்றை உச்ச நிலையில் கொண்டவர்கள் நாங்கள். ஆனால் மனிதனுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் எங்கள் குடும்பத்தை அதன் குதூகலத்தை புகைவைத்துக் கலைப்பதும். முடியாவிட்டால் தீவைத்துப் பொசுக்குவதும். நெஞ்சுப் பெலனுக்கு குஞ்சவதையென்று சொல்லிக் கடைவாயில் பால்வழியக் கடித்துச் சுவைப்பதும். வேண்டுமானால் விவசாயமென்று சொல்லி எங்களை அடிமைப்படுத்துவதும்.

ஆனாவம் பிடித்த மனிதனின் வேலையே என்று சிரித்த ராணி மேலே சொல்லியது. நீ இப்பொழுது என்னுடன் ஒட்டி உறவாகுகிறாய் உன்னை நான் வெட்டி விட முன்பு உனக்கு நான் இன்னும் சிலவற்றைப் போதிக்கவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

இடைமறித்த ராஜா. அப்போ ராமன் திரளபதியின் கதை முடிந்து விட்டதா ராணி என்று கேட்டது. அதற்கு ராணி முடிந்து விடும். மயக்கத்திலும் நீ விளக்கமாகக் கேட்க வேண்டும். கடந்த முறை எங்கள் கூட்டத்தைக் கலைத்தவர்கள் ஒன்றும் அறியாத ஏழைகள் என்று நான் எண்ணியிருந்தேன். ஆனால் அவர்கள் தொழிலிலே சிறப்புத் தேர்ச்சி அடைந்தவர்கள் போலல்லவா செயற்பட்டனர். நாங்கள் புதிய குடும்பத்தை உருவாக்கிய போதல்லவா அதுநடந்தது. அதைப்பார்த்து நான் உறைந்தே போய்விட்டேன்.

ராஜா நாம் விளிம்புக்கு வந்து விட்டோம் நீ விளிப்பாகக் கேட்கவேண்டும். பெரியதொரு போர் உள்ள பாலைமரம் ஒன்றை நாங்கள் கண்டு கொண்டோம். மரம் உள்ளவரை நாம் அதில் சீவிக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் திட்டமிட்டோம்.

தட்டுத் தட்டாக வதையைவைக்கும் படி நான் கட்டளையிட்டேன். உன்னைப் போன்ற ஒரு ராமனைச் சந்தித்த பின்னாலேதான் அங்கு முட்டையிட நான் திட்டமிட்டேன். எங்களைக் கண்டு விட்ட அந்த வேடுவனை ஏமாந்த மனிதன் என்று நான் நினைத்தேன். ஆனாலும் எங்களைப் போன்றதொரு புதியகுடும்பத்தைத்தான் அவன் கேடி அலைந்திருக்கின்றான். என்பதை அறிந்த போது தான் ஏமாந்து விட்டவள் நான் தான் என அறிந்தேன்.

எங்களுடைய வேலைக்காரப்படை வினோதமாகப் படைத்துவிட்ட முட்டையிடப்படாத வெற்று வதைகளை சற்றும் உடையாமல் நிதானமாக வெளியே எடுத்தான் அந்த மனிதன் எல்லா வதைகளிலும் கொண்டு வந்த சீனிக்கரைசலை நிதானமாக ஊற்றி நிரப்பி விட்டு, சுத்தமான தேன் கொஞ்சம் மேலாலே பரவவிட்டான். வதைகளை மிகக்கவனமாக மரத்தினுள்ளே அடுக்கிவிட்டான். முகத்திலே புன்முறுவல்பரவ மீசையை முறுக்கிவிட்டான்.

என்னதான் நடக்கின்றது என்று பார்க்க பக்கத்து மரக்கிளையில் இரண்டு நாட்கள் தங்கியிருக்க நாங்கள் திட்டமிட்டோம்.

அடுத்தநாள் விடுந்தது. முதலாளியோடு அதே இடத்திற்கு அந்த வேடன் வந்தான். வெற்றிலையைச் சப்பி மந்திரம் சொல்லி மரத்தின் போரினுள் வாயிலிலே வைத்து ஊதிவிட்டான்.

ஙங்களின் பொல்லாத குத்துக்குப்பயந்து முதலாளி கறையான் புற்றுக்குப் பின்னாலே பதுங்கிலிட்டான். என்றாலும் என்னதான் நடக்கின்றதென்று எட்டிப்பார்தேன். வேடன் தேன்வதைகளை முதலாளியினுடைய பாத்திரத்திலே பிளிந்து கொண்டிருந்தான். பாவம் முதலாளி. மருந்துக்கும், சாமியினுடைய அபிசேகத்திற்கும் நல்லதேன் கொண்டு வருவதாக பலருக்கு அவர் வாக்குறுதி கொடுத்திருந்தார்.

அதையெல்லாம் ஏன் ராணி என்னிடம் சொல்லுகிறாய் என்றது ஆண்தேன். இதிகாசங்கள் ஒன்றாகினாலும் மனிதன் திருந்துவானா? இல்லவே இல்லை என்று கூறிய ராணி தொடர்கிறது.

நாங்கள் ஒரேவிதமான வீட்டைக் கட்டுகிறோம் ஒரே விதமான கொலைகளைச் செய்கிறோம். ஆனால் மனிதனோ பலமாடி கட்டுகிறான் பல விதமாகக் கொலையும் செய்கிறான். அப்போ நம்முடைய கதைக்கு முடிவுதான் என்ன ராணி என்று சற்று அலுப்பாகக் கேட்டது ஆண்தேன்.

புன்முறுவல் செய்த ராணி பொறுமையாகக் கேள்! மரபு அனுக்களை மனிதனால் மட்டுமா மாற்றமுடியும். என்னுடைய போதனை உன்னுடைய அனுவிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும். இனிமேல் நான் இடப்போகின்ற முட்டைகள் புதியபடையை மட்டுமல்ல புதிய பரிணாமக் கொள்கையினையும் வகுத்துவிடும். அவை நிச்சயம் மனிதனை மிஞ்சவேண்டும். அப்போது அவன் நமது சந்ததியைக் கெஞ்சவேண்டும் என்று சிரித்தராணி பாவம் மனிதன் சுவத்திற்கு மட்டுமல்ல சாமிக்கும் கூட நாம் தேவேடுத்த எச்சில் இதழ்களைப் படைத்து மகிழ்கிறான். ஆனாலும் அவனுக்கு ஆற்றிவு என்று சொல்லுகிறான். போதனை புரிகிறதா ராஜா இப்போ உனக்கு மயக்கம் தெளிகிறதா புது யுகம் படைக்கப் போவோமா?

கூடு வந்து விட்டது இருவரும் கூட்டினுள்ளே கூட்டாகப் போகமுடியாது.

பிரிந்தவை இரண்டும் தேன்குடிக்க மெதுவாகச் செல்கின்றன.

- முற்றும் -

திவர்களின் பார்த்துவமில்....

திரு.சி.புண்ணியீழுர்த்தி

பிரதேச செயலாளர்

இம்மண்ணில் வளர்ந்து இம்மக்களின் வரலாற்று ரதியான வேதனைகளையும் அவலங்களையும் பற்றிய நிறைவான பிரக்ஞை கோண்ட அவரின் கண்ணி முயற்சியாக வெளிவரும் இச்சிறுகதைத்தொகுப்பு சமுத்து சிறுகதை மரபில் மட்டக்களப்பு ளாவட்டத்திற்கு கோற்றைப்பற்று பிரதேச ரதியாக வளம் சேர்க்கும் என்பது எமது கணிப்பாகும்.

கலாநிதி.திரு.சி.யோகாசா - தலைவர்
மொழித்துறை கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்

குயில், பேய்ப்பனங்காய், கல்குடா கடல், ஆவி சமுத்தின் பேர்க்கால வாழ்வில் அலைங்களை பதிவு செய்கின்றன. ஏனைய சிறுகதைகள் இன்றைய சமூகத்தின் குடும்பம் (யாழில்) பாடசாலை (அரிசால்) வியாபார உலகம் (இதிகாசத் தேவிக்கள்) என்னவற்றில் ஏற்பட்டுவரும் சுற்றங்களை பற்றி கூறி எம்மை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கின்றன.

திரு.நாதி.சி.கவேஷவீங்கம் - வீரவரையாளர்
ஸ்ரீராமர் ஆசிரியர் கலாசாலை யாட்களப்பு.

தமிழருக்கு நிகழ்ந்த அநியாயங்கள் அரச பயங்கரவாதும் என்பவற்றை, பேய்ப்பனங்காய், ஆவி போன்ற சிறுகதைகள் மூலம் வெளிக் கொண்ந்துள்ளார். நிலக் கண்ணிவெடி அபாயம் இன்று வாக்குகிழக்கில் அச்சுறுத்தலாக உள்ளது இதை ஆவி என்னும் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். மேலும் பாசிக்குடா உல்லாசபயணக்கைத்தொழிலின் உறைவிடம் அதன் பழைய நிலை இன்றைய தலைமுறையினருக்கு தெரியாது. இதனை பாசிக்குடா பாலை தெரியப்படுத்துவது வரலாற்றுப் பதிவாக உள்ளது. கிராமிய சமூகத்தில் பல அடக்கு முறைகளை குறியீட்டுப் பாங்கில் வெளிப்படுத்தும் கதை நாஜ்மஹால். ஆண் பெண் உறவு வண்டுச்சக்கரங்களாக அமையும் போதுதான் குடும்ப வாழ்வு சிறக்கும் என்னும் கருவை யாழிலி சிறுகதை மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

அரியம் சிறுகதை மூலம் மாணவர் ஒழுக்கம் பின்நோக்கி நடைபோடுகின்றது என்பதையும், அனுபவம் நல்லாசிரியன் என்பதை மான் இறைச்சி எனும் சிறுகதையுடாக சிறபாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பேண்மை என்பது அணிகலன்களின் உறைவிடமாக விளங்க வேண்டும் என்பதை குயிலி சிறுகதை மூலம் ஆசிரியர் சித்தரிக்கின்றார். தேவீக்களில் விந்தை வாழ்வு, போலித்தேன் வியாபாரிகளின் சித்து விளையாட்டுக்கள் போன்ற கருத்துக்களை இதிகாசத் தேவீ வெளிப்படுத்துகிறது.